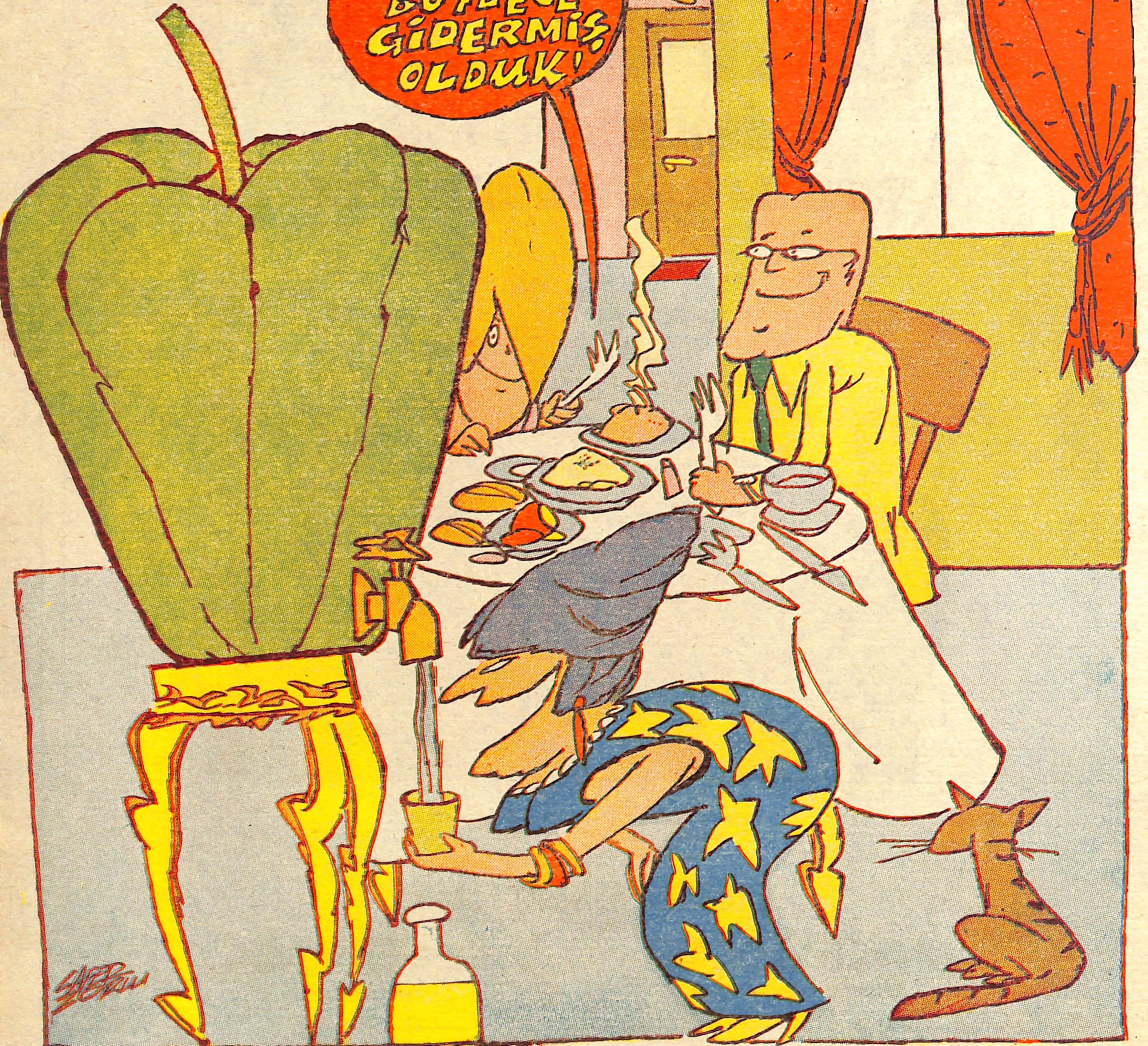
Akbaba

33/77

— Dolmalık bibere su doldurulup satılıyor. —

yarını düşünüyordunuz / artık yarını düşünmeyin

AKBANK

Türkiye'de ilk kez,
enflasyona karşı her yıl %10 kapital artışlı
ayrıca %40 kâr paylı, yaşamı da yaşam sonrasını da
kapsayan çağdaş anlamda gerçek sigorta sistemi

AKHAYAT

sigorta sistemiyle
yarınınızı güven altına alıyor

Akhayat Sigorta Sistemine katılmak çok kolaydır.
Herhangi bir Akbank şubesine uğrayıp poliçenizi imzalamanız yeterli.
Ayrıntılı bilgi tüm Akbank şubelerinde.

AKBANK/AKSİGORTA EL ELE

AKHAYAT
Akbank'ın yaşam güvencesi

AKBANK
güveninizin eseri

REPRO

Akbaba

Kurucusu : Yusuf Ziya ORTAÇ

Yıl : 55 — Cilt : 32 — Sayı : 33 * Haftalık Siyasî Mizah Gazetesi * 10 Ağustos 1977 — Fiatı 250 Kuruş

BİR UYANABİLSEK

KISA bir süre önce, Ecevit hükümetinin güvenoyu alıp alamayacağı merak konusuydu. O zaman gönlümüz Meclis çoğunluğunun «evet» demesinden yanaydı. Şimdi durum değişik. Bu satırlar yazılırken II. MC hükümeti için henüz güven oylaması yapılmadı. Sonuç ne olur dersiniz? Büyük bir olasılıkla, tüm zırıltı ve dırıltıya karşın 226 beyaz oy toparlanır. Hem zaten öyle bir noktaya geldik ki, yol ayrımının bir yanı ile öbür yanı arasında çok az fark var çetrefillik yönünden.

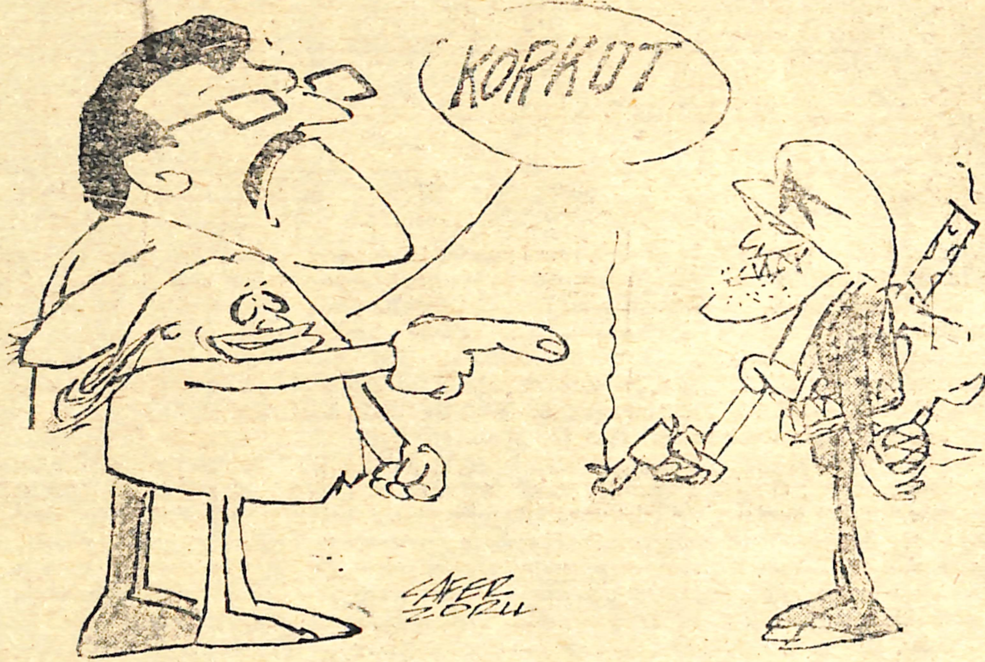
Bu hükümetin güvenoyu alamaması olasılığı içimize pek su serpmiyor doğrusunu isterseniz. Şeytan «Alsın varsın,» dedirtiyor. «Alsın da, inceldiği yerden kopsun ne kopacaksa.»

Artık yazı makinesinin başına geçmek bir mutsuzluk kaynağı oluyor. Her hafta birbiri ardınca benzer yakınmaları sıralamak zorunda kalmak hiç iç açıcı değil.

Protesto yürüyüşleri, grevler, yoklar, zorluklar, pahalılık ve sinir gerginliği ile yüklü geçecek bir döneme girdik çoktan. Bu dönem ne zaman sona erecek, kimsenin bildiği yok. Halkımız için sabretmekten, diş sıkmaktan, kemerleri bir delik daha — eğer kaldıysa — içeri almaktan başka yapılacak iş yok.

Yasaların çıkarılması bekleyebilir. Görülmesi gereken hizmetler geri bırakılabilir. Ama insanların günü gününe karın doyurmaları, giyinmeleri, barınmaları ve birçok başka uygarca gereksinmelerini yerine getirmeleri kaçınılmaz bir zorunluktur. Bunlar bekleyemez. Basit gerçeklere indiğinizde, politikacının manda yüreğindeki rahatlıktan da uzaklaşıverirsiniz.

Ne yaptıklarını sanıyorlar sanki? Yıllardır göre göre bıktığımız demirbaş isimler, adaletin değil ataletin, selâmetin değil kuşkulu işlerin, hareketin değil tutuculuğun simgesi olmuş yüzler, kesin adımlar atamayacağı bilinen bir hükümet... Bu adamlardan ne beklenebilir? Nereye gidiyoruz? Daha doğrusu, zorla nereye sürükleniyoruz?

— Korkut Özal İçişleri Bakanı oldu. —

Karabasanlar vardır hani. Bağırmak istersiniz, bağıramazsınız. Olayların kötü akışını değiştirmek istersiniz, bir tüyü bile yerinden kıpırdatamazsınız. Göz göre göre korkunç sona doğru gelişir her şey. Dananın kuyruğu kopacakken sıçrar uyanırsınız.

— Amerika bize sırt çevirdi. —

Her şey bir karabasandaki gibi. Koskoca bir ağırlık gelip ülkenin bağrına çöreklenmiş. Daha kötüsü, ne zaman sıçrayıp uyanacağımızı, hattâ uyanıp uyanmayacağımızı bile bilmiyoruz.

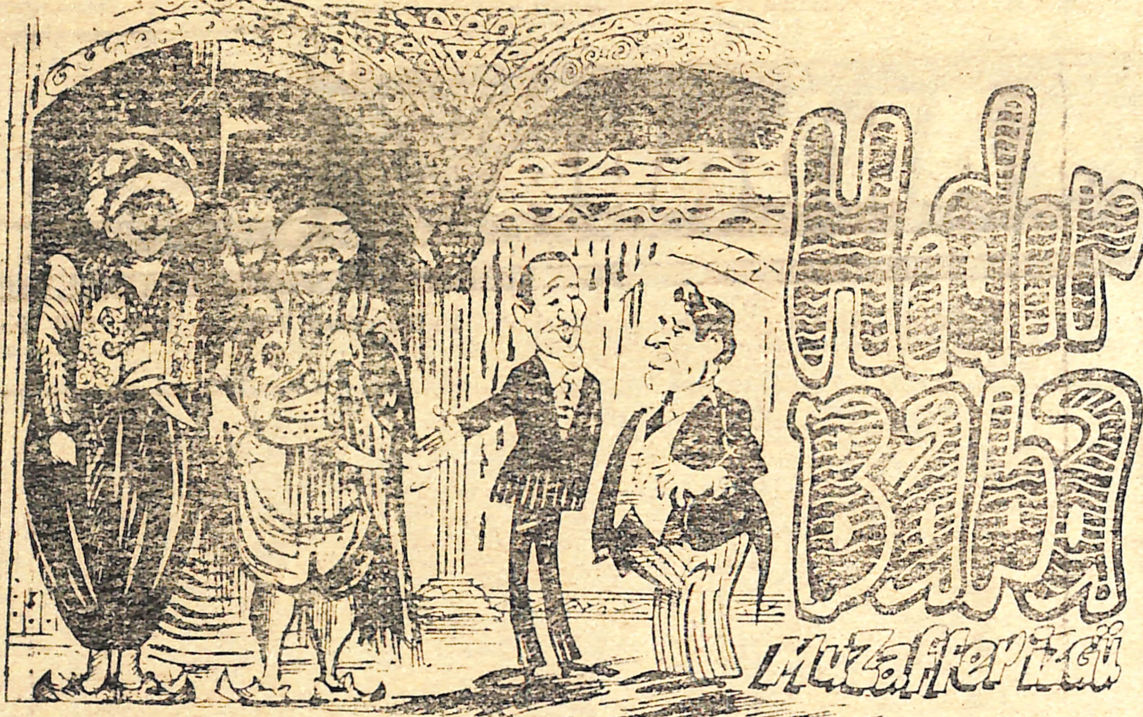
Artık gına geldi herkese. Kimse gerçekten Ankara'da nelerin olup bittiğini öğrenmek istemiyor. Çoğunluğun bunu düşünecek vakti yok zaten. Bataklığın kurutulması gerektiği konusunda herkesin düşünce birliği etmesi doğaldır Ama timsahlar insanın kıçını dişlerken sivrisineklerle uğraşacak zaman bulunur mu?

İnatla oyuncaklarına yapışmış çocuklara benziyor tümü. Kümeleşmeler, birbirini kayırmalar, oyuncağı yitirmemek uğruna birçok oyunun kurbanı olmayı göze almalar... Böylesine tatlı, böylesine güzel mi şu koltuk denen meret? İnsana çirkin işler yaptırabilen bir nesne nasıl güzel sayılabilir?

Daha önemlisi, kamuoyunun güven duymadığı bir hükümet nasıl görev yapabilir? Bu yirmidokuz kişi ve arkalarındaki ikiyüz kadar kişi geceleri yatağa girdiklerinde neler düşünürler?

Karabasanlı bir uykudan sıyrılmaya çalışan milyonlarca kişinin varlığı onların uykularını kaçırmaz mı?

AKBABA

.... Öğrenildiğine göre, yabancı konuk bugün resmi ziyaretlerini tamamladıktan sonra İstanbul'un ünlü yerlerini gezecektir......

Radyolar bu haberi verirlerken, yabancı konuk kendisini özel olarak getiren uçaktan iniyordu. Karşılama töreninde vali, belediye başkanı ve diğer ilgililer vardı. Çünkü, karşılalama resmi bir karşılamaydı... El sıkışmalarından, askeri birliği incelemeden sonra, kortej doğruca Topkapı Sarayı'na hareket etti... Yabancı konuk, en öndeki arabadaydı... Daha önde, bir trafik aracı yol açıyordu. Diğer araçlar, konvoy olarak yabancı konuğun arabasını izliyordu. Topkapı Sarayı yakınlarında çok sıkı güvenlik önlemleri alındığından oralarda hiç kimsecikler yoktu. Sağı solu, siviller, resmi polisler tutmuşlardı... Yabancı konuk, yol boyunca sırıtmıştı ama, Topkapı Sarayı'na yaklaşırlarken suratını asmağa başlamıştı. Yanında oturmakta olan ilgililer, bu surat asmağa hiçbir anlam verememişlerdi. Ama şu anda önemli olan şey şimdi, bu yabancı konuğa Topkapı Sarayı'nı bir güzel gezdirmek, yol göstericilerle bir güzel bilgi vermekti. Yol gösterici, yol boyunca, ikinci arabada mırıldanmış, yabancı konuğun kendi dilinden olmak üzere, sınava girmek üzere olan bir çocuk gibi, söyleyeceklerini mırıl mırıl içinden yinelemişti...

Yabancı konuğun yanında oturmakta olan yetkili, öndeki yetkiliyi dürterek, konuğun görmez tarafından eliyle sıkışma işareti yaptı. Öndeki yetkili, yabancı konuk görür mörür diye geçiştirdi...

Topkapı'nın önündeki alana varmışlardı. Yol gösterici, bindiği arabadan inerek, kuş gibi seğirtti. Yabancı konuğun önünde yerlere dek eğilerek:

— Buyrun efendim, dedi...

Yabancı konuk şöyle bir sağa baktı, bir sola baktı, Topkapı Sarayı'nın kapısına baktı. Yüzü daha çok asılmıştı. İlgililer, yol göstericinin kulağına fısıldadılar... Öyle ya, belki de yabancı konuk sıkışmıştı. Yol gösterici yabancı konuğa sorunca:

— Hayır hayır, dedi yabancı konuk...

Onlar içeri girerlerken, yabancı konuğu getiren arabaların şoförleri, arabalarının yönünü çevirdiler, bezlerle, paçavralarla arabalarını parlatmağa başladılar...

Konuk ve yanındakiler Topkapı Sarayı'nın kapısından girmişlerdi.

HIDIR BABA

Ama konuğun yüzü daha çok asılmıştı... Yol gösterici:

— Jı gıı, diye boğazını temizledikten sonra, konuşmağa başladı, efendim burası bizim padişahlarımızın oturduğu...

Yabancı konuk:

— Saray, dedi... Topkapı sarayı...

Sesi biraz hızlı çıkmıştı... Yol gösterici:

— Evet efendim Topkapı Sarayı, diye yineledi...

Ama yabancı konuk, duruverdi birden, kızarmıştı,

— Evet, dedi, bu sarayı Fatih Sultan Mehmet yaptırmış, daha sonra padişahlar yeni yeni yapılar eklemişler... Büyük kapılarla birbirine geçilen, dört avludan oluşmuştur...

Yol gösterici:

— Efendim şöyle buyrun, dedi...

Yabancı konuk daha çok kızdı:

— Üçüncü avluda arz odası var, padişah elçileri divan üyelerini burada kabul ederdi...

—Evet efendim, diye yanıtladı yol gösterici...

Yabancı konuk gittikçe kızıyordu..

— Bütün törenler ikinci avluda yapılırdı... İkinci avluda Kubbealtı vardır.

Yol gösterici şaşkındı. Ne diyeceğini, ne yapacağını bilemiyordu. Yabancı konuğa «Buyrun efendim» dedikçe, adam sanki yere çakıldıkça çakılıyor, Topkapı sarayını, kendisinden güzel anlatıyordu... Nerdeyse yol göstericinin elinden tutup, sarayı ona kendi gezdirecekti. Ama yol gösterici, boyuna «Buyrun efendim, şöyle buyrun» diyordu... Sonunda yabancı konuk bağırdı:

— Gördüm ulan gördüm...

Hem öyle bağırdı ki, ilgililer bir şey oldu sandılar. Bir ilgili, hemen oradaki bekçiyi azarladı:

— Yürürken yaylanmasana bel diye...

Bekçi, neye uğradığını anlayamadı. Ekmek tahtası gibi yürüdü, gözden kayboldu... Yabancı konuk, sinirden tırnaklarını yiyordu... Bu arada, ilgililerle yol gösterici konuşuyorlardı. Yol gösterici:

— Ekselansları burayı görmüşler, dedi...

İlgililerin en ilgilisi:

— Görmüş mü? dedi... Ama bize bildirilen gezi proğramında, sayın ekselansın burayı görmediği yazılı.

Yol gösterici:

— Görmüş, benden güzel anlatıyor... dedi.

Gerçekten o sıra yabancı konuk yere çömelmiş, Topkapı Sarayı'nın plânını çiziyordu... Plâna baktılar, tamam, gerçekten görmüş burasını... Ama, iyice inanmaları gerekli, sonra adama sorarlar, memursun sen, sordun mu hiç ekselans hazretlerine derler... İlgililerden biri yaklaşarak:

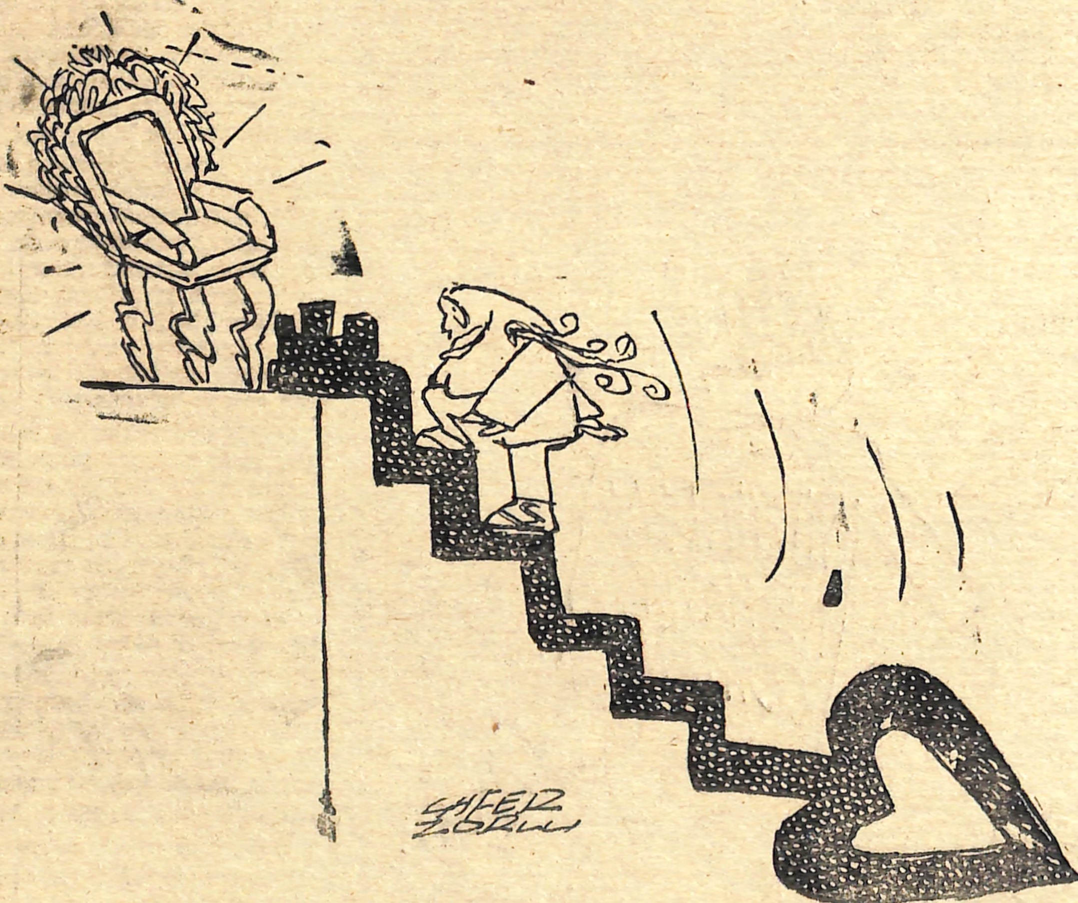
— Galiba görmüşsünüz burayı ekselans hazretleri? dedi...

Yol gösterici, yabancı konuğun diline çevirince bunu, konuk, ağzı köpürdete köpürdete:

— Gördüm gördüm, diye bağırdı...

Sırada, Sultanahmet vardı... Yol gösterici:

— Efendim o zaman çakalım, Sultanahmet'i gezdirelim size de-

Yazısız

yince, konuk bu kez tümden köpürdü...

— Yahu gördüm yahu... Topkapı'yı gösterdiğiniz dört oldu... Milletvekiliyken, bir heyetle gelmiştim, gezdirdiniz... Sonra ülkemde parti başkanı oldum, ülkenize geldim resmi davetli olarak, gene Topkapı sarayını gezdirdiniz, bakan oldum geldim, yine gezdirdiniz, başbakan oldum geldim, yine Topkapı sarayını gezdirdiniz... Sultanahmet'i de altı kez gezdirdiniz...

İlgili, elindeki kâğıda baktı:

— Tamam, dedi, Çerebatan Saray var, orayı gezdirelim...

Yol gösterici:

— Yerebatan Saray, der demez, yabancı konuk, bağırıverdi:

— Gezdirdiniz be, orayı da gezdirdiniz...

Eee, neresi var şimdi gezdirilecek... İlgililerden biri hemen arabaya koştu, telsizle Ankara'yı buldu... Çok heyecanlı:

— Beyefendi, dedi karşısındaki, yabancı konuk ekselans hazretleri çok kızgın... Meğer biz ekselans hazretlerine Topkapı Sarayı'nı dört gezdirmişiz...

Karşıdan bir zaman ses gelmedi... Sonra:

— Olamaz, dedi Ankara... Bizdeki kayıtlara göre ekselans hazretleri Topkapı Sarayı'nı gezmemişler... Burada öyle hiçbir kayıt yok...

— Ama beyefendi, adam oturdu bize Topkapı Sarayı'nın bir güzel plânını çizdi. Sonra sarayı bir güzel anlattı...

— Olamaz efendim olamaz... Ekselans hazretleri Topkapı Sarayını gezmiş olamazlar, şayet gezmiş olsalardı, buraya bir kayıt düşülmesi gerekirdi.

— Beyefendi ne yapalım?

— Neyi ne yapacaksınız?

— Yabancı konuğu?

— Götürün denize atın... Ne yapacağınız var mı be kardeşim, Topkapı Sarayını gezdireceksiniz...

— İyi ama beyefendi, adam gezdim diyor...

Artık ekselans sözcüğü edilmez olduştu... İş o duruma gelmişti ki, iki taraf da ekselans hazretlerine kızıyorlardı. Ankara konuştu:

— Dünyada gezmiş olamaz... Bakın, buradaki kayıtlarda adamın Topkapı Sarayı'nı gezdiği yazılı değil...

— Ama beyefendi adam gezdim diyor...

Ankara kızdı:

— Allah Allah, biz resmi kayıtlarımıza mı inanalım, yoksa adamın sözüne mi? Mademki resmi kayıtlar Topkapı Sarayını gezmemiştir diyor, öyleyse gezmemiştir...

— Beyefendi, adam Sultanahmet'i de gezdiğini söylüyor...

— Kim söylüyor?

— Efendim, ekselans hazretleri söylüyor...

Ankara yine kızdı:

— Olamaz efendim, olamaz...

— Beyefendi hem de altı kez gezdirmişiz... Şu anda yanıma bir ilgili arkadaş geldi, adam Sultanahmet'in çinilerini sanki kendisi dizmiş gibi anlatıyormuş...

Ankara'nın telsize bağırdığı belliydi. Telsiz, çooos çooos diye ötüyordu.

— Olamaz, olamaz, bir yanlışlık olacak... Şimdi sanırım Yerebatan Sarayı'nı da gezmiş olduğunu söyleyeceksiniz?..

İlgili:

— Evet efendim, dedi... Yanımdaki arkadaş parmağıyla yedi işareti yapıyor, Yerebatan Sarayı'nı da yedi kez gezdirmişiz.

— Süleymaniye, Kariye?..

Öteki ilgili, parmağıyla dokuz yapınca, ilgili telsize:

— Oraları da dokuz kez gezdirmişiz beyefendi, dedi.

Ankara kızdı:

— Allah Allahk, olmaz efendim olmaz... Gezmiş olamaz... Yok burada, öyle hiçbir kayıt yok... Bir dakika ayrılmayın, ben bakanlık yetkilileriyle konuşacağım...

Bu sırada, yabancı konuk, taşın üzerine oturmuş, yanındakilere Yeni Cami'yi, Nuruosmaniye'yi anlatıyordu... Az sonra Ankara konuştu:

— Hayır hayır, asla olamaz... Tüm kayıtlara baktık, bu adam buraları gezmiş olamaz...

— Ama beyefendi, adam şu anda arkadaşlara Yeni Cami ve Nuruosmaniye'yi bile anlatıyormuş...

— Yahu kardeşim nereden çıkarıyorsunuz bunlar? Şimdi bana bakın, biz burada bu işler için bir kayıt tutuyor muyuz, tutuyoruz... Bu kayıtlarda, bu adam Topkapı Sarayı'nı, Sultanahmet'i, Yerebatan Sarayı, Süleymaniye'yi, Kariye'yi gezmiştir diye yazıyor mu? Yazmıyor... Öyleyse bu adam gezmemiştir...

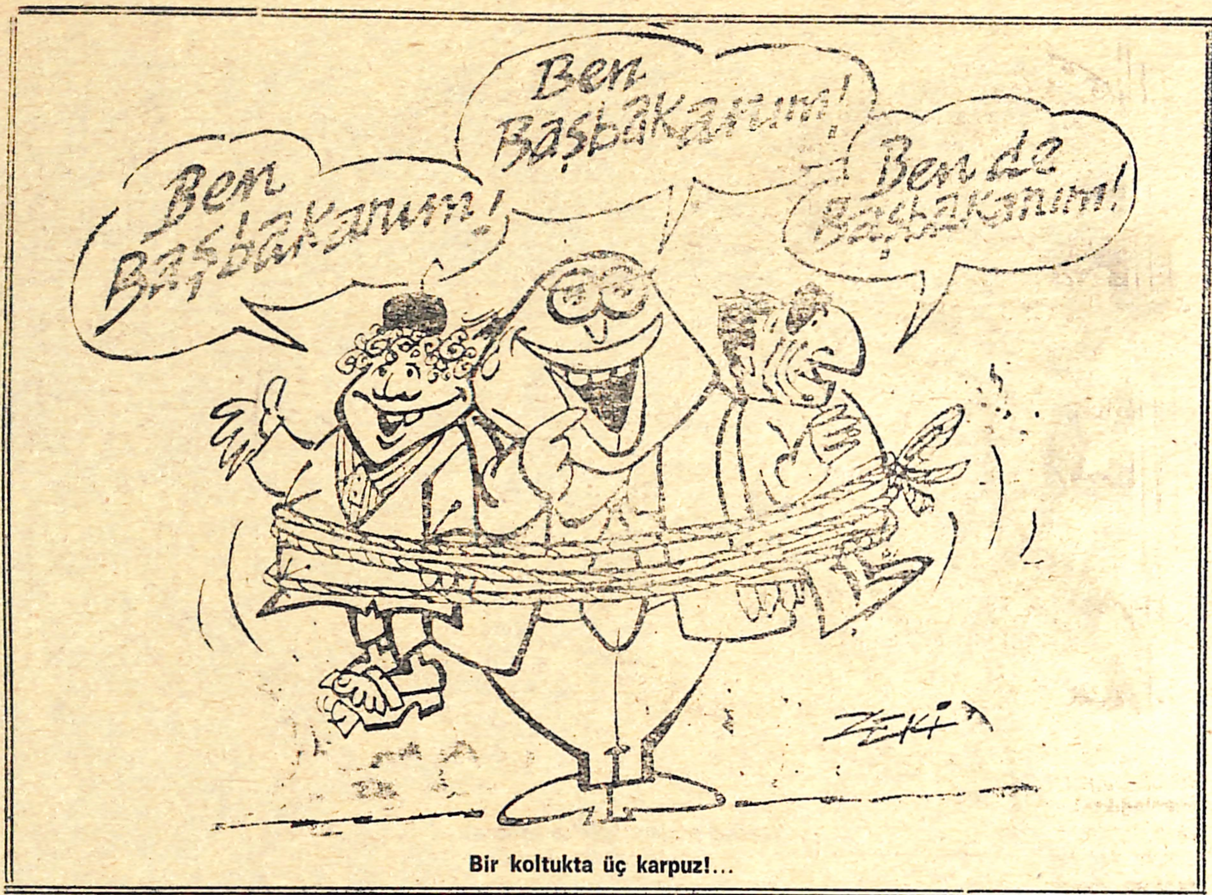
— Ama beyefendi...

Ankara gürledi:

— Gezmemiştir bee... Bizden iyi mi bileceksiniz?. Gezmemiştir okadar.

— Pekiyi beyefendi? diye ilgili sordu, şimdi ne yapalım?

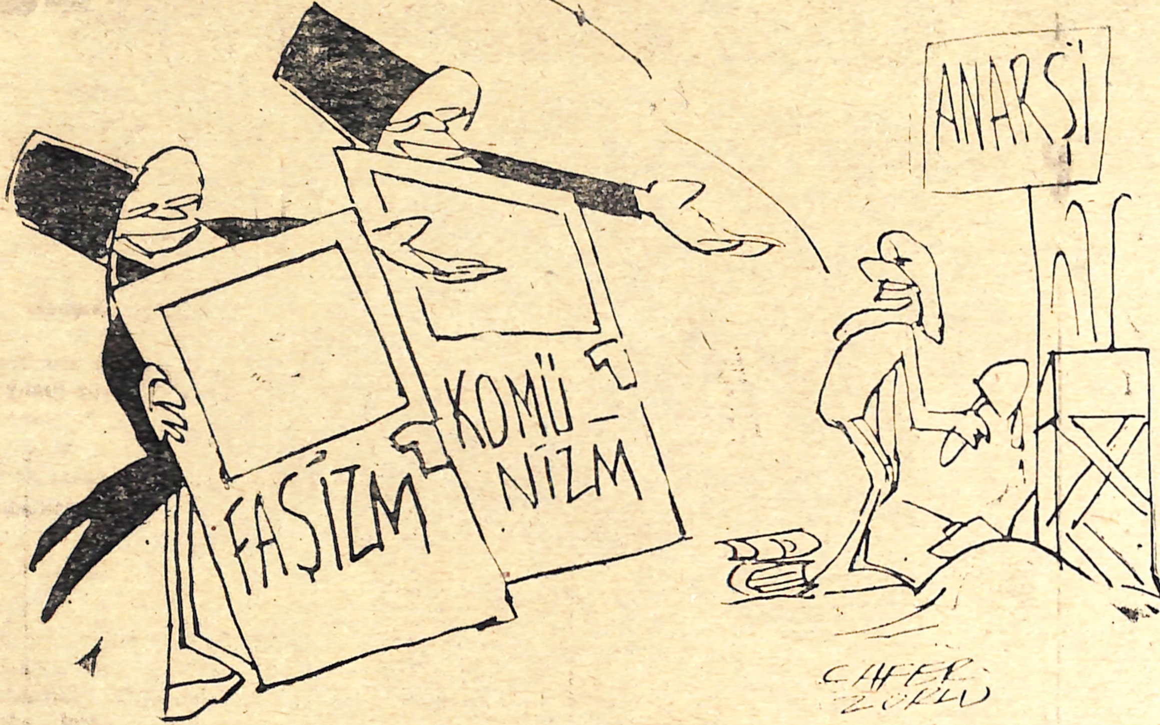
(Lütfen sahifeyi çevirin)

Bir koltukta üç karpuz!...

Bizim Hüsnü'nün dalgası!...

— Yapılar sizden, kapılar bizden!...

— Gezdirin...

İlgilinin sesi, sönük çıktı:

— Başüstüne beyefendi, gezdireİim...

Yabancı konuğun yanına gelirlerken, ilgililerden biri müze memurlarından birini haşladı, öteki de polisin birine çıkıştı. uGezdirelim gezdirelim ama nasıl gezdirelim? Çocuk değil ki adam, gel sana içerde maymunlar var onu gösterelim, diyesin tutasın elinden? Veya, gel sana şuradan elmalı şeker alalım, diye kaktırasın arkasından?

Ama ah o bizdeki görev aşkı!.. Ah o görev kutsallığı!...

Buyruğu yüksek yerden alacağız da, şu boyu bir altmış beşi geçmeyen adamı Topkapı Sarayı'nı gezdiremeyeceğiz ha?.

Hemen sekiz polis kapıyı tuttu... Sıkıca da tenbihlendi:

— Kaçarsa engel olun!...

Otuz iki polis de yöreye dağıldılar... Ne olur ne olmaz, adam duvarlardan falan atlamak isterse, bu polisler engel olacaklardı... Adam adımını atmaz mı bir santimetre ileri, onun da kolayı var, iriyarı iki polis, biri Kemikkıran Hüsnü, öteki Pehlivan Mehmet, bir buyrukla girdiler ekselansın kollarına... Şöyle bir tarttılar, ekselans hazretleri kuş misali...

— Yürü bakalım ulan ekselans hazretleri!...

— Ne oluyor, nereye götürüyorsunuz beni, bırakın...

— Mehmet, yandan övırma yap!

— Tamam Hüsnü, sen de çaprazlama!...

Artık görev yol göstericinin...

— Efendim şu anda mutfaktayız.. Sarayın mutfak bölümü çok geniş olup, ...

— Efendim Sultanahmet camiinin çinilerinin bir eşi daha dünyada olmayıp............

Telsiz, Kariye Camiinde öttü...

— Evet... Tamam... Yanlışlık oldu... Siz haklısınız, ekselans hazretleri İstanbul'daki tüm tarihi yapıları gezmişler. Kayıtlardan bulduk çıkardık... Şimdi ona Baba'yı gösterin...

Telsizin başındaki ilgili, şaşkınlıkla sordu:

— Baba'yı mı?.

Ankara, kızdı:

—Evet kardeşim evet, dedi, madem adam heryeri gezmiş, şimdi de Baba'yı gösterin...

— Efendim pek anlayamadım da?.

— Allah Allah, demindenberi, adam şurayı da görmüş, burayı da görmüş diyen siz değil miydiniz? Madem orayı görmüş, burayı görmüş, yalnız görmediği Baba kalmış, Baba'yı gösterin...

İlgili fısıldar gibi:

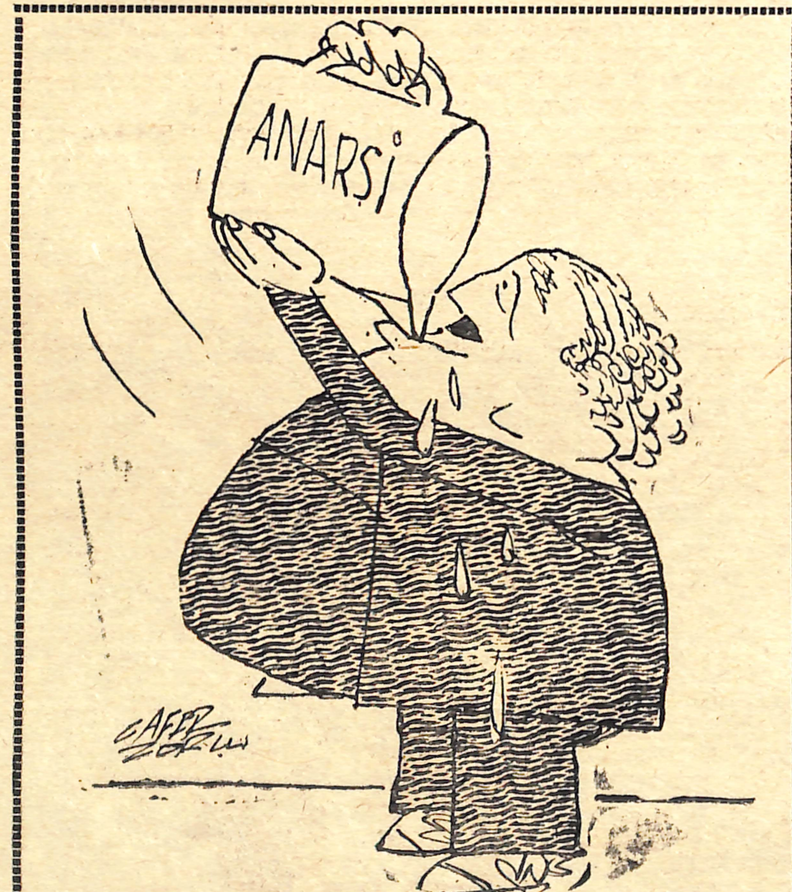
— Başüstüne beyefendi, dedi...

Hemen öteki ilgililer toplandılar. Fiskos fiskos... Ekselans hazretleri, Pehlivan Mehmet'le, Kemikkıran Hüsnü arasında Kariye camiini gezmekte, yol gösterici pencerelerin yanında gerekli bilgiyi vermekte...

— Yahu Baba Baba, hangi baba bu?.

— Ne Babası?

— Ekselansa Babayı göstereceğimişiz...

— İçişleri Bakanlığı M.S.P.'ye verildi. —

Soruldu soruşturuldu, Baba tahkikatı derinleştirildi... İstanbul'da ekselansa gösterilecek Baba diye bir yapı yoktu... Müzeler Müdürü de yemin etti en sonunda:

— Yok efendim, vallahi billahi öyle bir yapı yok!...

Ulan aman, biz Baba diye bu adama ne göstereceğiz?

— Arkadaşlar, yanlış bir iş yapmayalım.

Telsiz çalıştırıldı...

— Alooo Ankara... Ankara... Efendim az önce siz Baba buyurdunuz, yalnız...

Ankara köpürdü, telsiz haşş haşş öttü...

— Bababaa, Babaaa... Baba'yı gösterin o kadar.

Telsiz kapandı. Buyruk buyruktu, okadar. Ekselansa baba gösterilecekti. iKmbilir, belki de dışlerinin başka bir oyunuydu. Ekselansa gösterilecek bu şeyle, belki de o ülkeden bir intikam alınmış olacaktı veya yiğitliğimizi saptamak için bu yapılıyordu. Neyse, kendilerinin üstlerine görev değildi. Vardı dışişlerinin bir bildiği... İyi has ama, nerden bulunacaktı? Kolay mı bulmak? Çok kolay... Kemikkıran Hüsnü böyle söyledi...

— Çok kolay beyim!...

Kemikkıran Hüsnü gitti, sabıkalılardan Kamyon Memet'i buldu...

— Lan Memet!.

Memet'in bacakları titredi. Bir anda anımsadı, dört soygun, iki cinayet olayı olmuştu hafta içinde. Yıkarlarsa falakaya, alırdı üzerine pisi pisine.

— Vallahi Hüsnü âbicim, hiçbir şeyden haberim yok, dedi.

— Ulan korkma, milli bir görev yapacaksın...

İçi ılıyıverdi Memet'in, sordu:

— Vatanım için mi?

— Hı vatanın için...

Kemikkıran Hüsnü, bir anda anlatıverdi Memet'e... Memet, durup durup:

— Niye göstereceğim âbi? diyordu.

— Ulan sen karışma gerisine, göster okadar.

— Yok göstermesine gösterelim de âbicim, niye göstereceğiz? Yâni biz o adama göstermekle, o devlete sövecek miyiz?

— Bilmem işte ulan bilmem, bir sır bu...

Memet anlamadı yine,

— Vay anasını be, dedi, akıl sır ermez vallaha... İyi beyim de dış ilişkiler benim şeyime mi kaldı?

— Ulan yürü, fazla konuştun...

Bindiler arabaya... Arabanın canavar düdüğü öttü. Aaaaiii aiii aiiiiii.

— Hüsnü âbicim bi hazırlık mazırlık yapayım mı?

— Nasıl hazırlık?.

— Bilmem ki âbicim, yâni şimdi oraya gidince adama şak diye...

Vardılar... Ama bıraktıkları yerde arabalar yoktu. Yalnız orada bir polis bekliyordu. Yanında da sarışın biri vardı. Memet arabadan iner inmez.

—Çıkarayım mı âbi? dedi.

Memet, polisin yanındaki sarışını milli görevini yapacağı kişi sanmıştı... Polis:

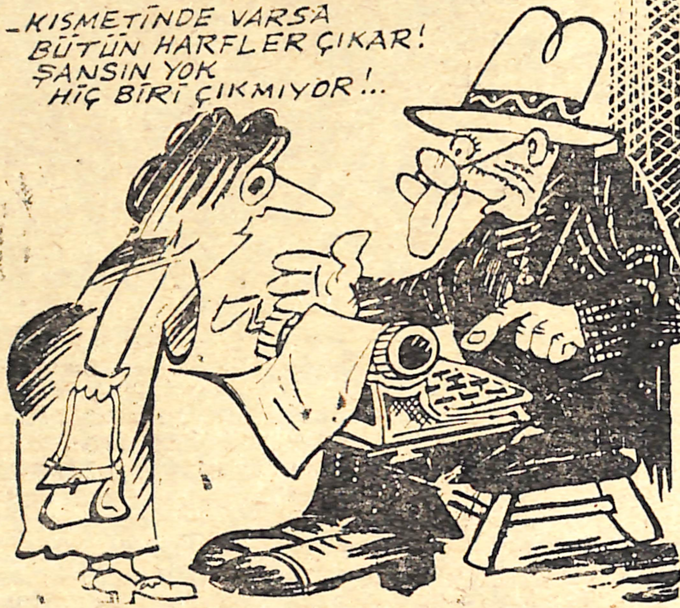
— Gittiler, dedi... Ankara'nın sonradan verdiği talimata göre, Hıdır Baba'ya gittiler...

Muzaffer İZGÜ

ARZUHALCİ AFİF

Yarı aç yarı toktu
Daktilosunda
A ve Z harfleri yoktu.
Silinmişti yaza yaza dilekçe
Ekmek parasını çıkarmak için
Elli yıldır savaşıyordu erkekçe

Başkalarının derdi ile
Uğraşırken kendi olmuştu harap
Tahliye dilekçesini yazamazdı
İçmeden bir şişe şarap.
Temyiz lâyihasını döktürürdü
Kafasını ayarlamışsa
Yarınlık rakısını susuz yuvarlamışsa.
Nice kelepçeleri açtırmış,
Mapusane kapılarını aralatmış
Kiplere özgürlük sevincini katmıştı.
Birgün, beklenmedik anda
Dünya den len iki kapılı handa
Ezrail tutuklamıştı onu
Böyle bitiyordu
Arzuhalci Afifin romanın sonu.

BAŞLIKLARLA BAŞBAŞA

Hükümet kuruldu

— Hükûmet değil, yeni bakanlar nicedir özlemini çektikleri koltuklara kuruldular.

Kamyon ile tren çarpıştılar

— Günün birinde uçakla tayyarenin, minibüsle kamyonetin, trenle şimendüferin toslamaları da yakındır.

Bazı bölgelerde rakı karaborsada

— Herşey akla gelirdi de, sarhoşluğun karaborsaya düşeceği düşünülemezdi.

Tereyağı ve et yüz liraya fırladı

— Yeter yahu, böyle giderse bizim de akıllarımız başlarımızdan fırlayacak.

Kiralar dondurulacak

— Konut sahipleri kiracılardan aldıkları paraları cüzdanlarına değil de, buz dolaplarına mı yerleştirecekler?.

Ayı oynatmak yasak

— Öyle ya canım, kadın oynatmak dururken ne diye ayıların rahatlarını bozarsınız.

Meclis çalışamıyor

— Kulislerde parlâmenterlerin çeneleri çalışıyor ya, kâfi!.

Siyasî cinayetler devamda

— Otuz iki kısım, tekmili birden bu polisiye film. Kolay biter mi?..

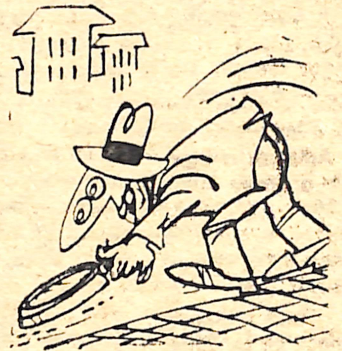
KAYIP PARA

UNKAPANI köprüsü üzerinde on tane yüz liralık düşürülmüştür. Paraların ön yüzünde sağ tarafta Atatürkkün resmi bulunmakta, solda da liraların numarası yer almaktadır.

Arka yüzlerinde birer dağ resmi ile (yüz lira) ibaresi görülmektedir.

Yukarda ayrıntıları belirtilen yüzlükler kimin eline geçerse geçsin bana aittir. Cüzdanlarınızdaki paraları kontrol ederek verilen eşkallere uygun olanları ayırınız ve haram yemekten kurtulmak için beni acele bulunuz.

Kendilerinden normalin üzerinde faiz talep edilmeyecek, sadece her geçen gün için yüzde yirmi işletme kâr payı alınacaktır.

Bu on yüzlük ile mal satın alanların aldıkları şeyleri bit pazarında satılacak, eksik kalan kısmı faizi ile birlikte parayı harcayanlara tamamalatılacaktır.

Adres: Ahmet KISAKES
Sokaksız cadde. Caddesiz Sokak. Allah arayana versin Sabır. Hane numarası sıfır.

MOTEL PAPEL

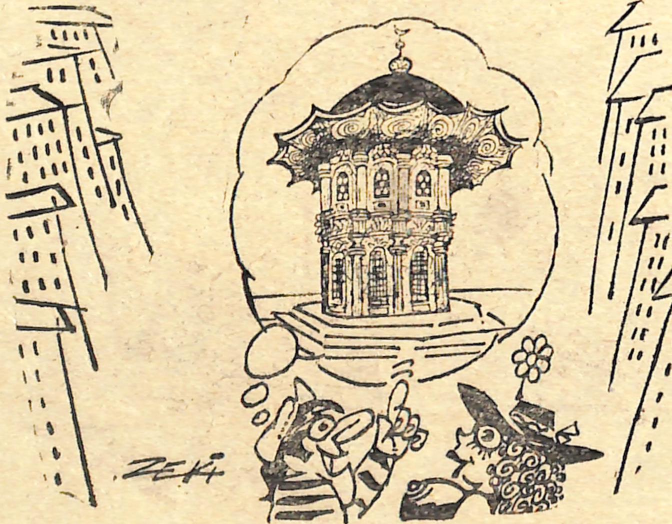
ODALARIMIZ tam pansiyon, yemeklerimiz çeyrek porsiyondur. Yarım kişi için gece yarısına kadar 350 lira alınır. Gece yarısından sonra fiyatlara yüzde elli zam yapılır. Görülecek her rüya için ayrıca faturaya ellişer lira işlenir.

Mehtaplı gecelerde denize bakan terasımızdan bol bol seyredebilirsiniz ayı. Müessesemize ödemeniz gerekir mehtap payı.

Öğle ve akşam tabldotlarımız da müşterilerimize beş çeşit yiyecek sunmaktayız: Bir: ekmek, iki: su. Üç: zeytinyağlı fasulya. Dört: Yarım elma, göül alma. Beş: Kürdan. Not: Sayın misafirlerimizin kürdanları kırmamalarını ve kullandıktan sonra aldıkları yere bırakmalarını rica ederiz.

Motelimizde sivrisinek, karasinek ve tahtakurusu gibi haşerelerin yapacakları hasarlardan sorumluluk kabul edilmez. Sular akmadığı saatlerde saka, elektriklerin yanmadığı gecelerde mum ücretleri müşterilerimize aittir.

Bin özel opele. Gel cennet gibi motel papale.

— Bu da tarihî Hasan Paşa çeşmesi, madam!...

yorlardı. Sonra evin üzerine ikinci kat çıkılıyordu. Kızına iyi bir koca bulunuyor, ikinci kata da onlar oturuyordu. Allah gecinden versindi ama Zati Bey iyice çaptan düşmüştü artık. Bacı kardeş olalı hangi oluyor. Oysa Hayriye Hanımın içinde ılık rüzgârlar esiyordu daha... İlk gençliğinde, daha adet görmemişti, uzak akrabalardan birinin kocaman kocaman elli ayı gibi bir oğlu yatıya kalmıştı Hayriyelerde, çocuk diye yan yana sermişlerdi yer döşeklerini... Sabaha kadar neler etmişti Hayriye'ye o kocaman kocaman eller. Ya adet gördükten sonra olanlar, düşündükçe bir bir aklına gelir içi ürperirde Hayriye Hanımın. Oysa kocadan yana şanssız çıkmıştı, yaşamamış sayardı kendisini. Koskocaman Hayriye Hanıma, ufacık tefecik Zati Bey n'apabilirdi ki, serçe gibi ha konmuş ha konmamış. Koca dediğin adamın kemiklerini biribirine geçirmeli. Çok uzatmıyordu Zati Bey, ikincik katı çıktıktan sonra ölüveriyordu. Ehli nâmus biri talip oluyordu Hayriye Hanıma, kocaman kocaman elli, kıllı, ayı gibi birisi. Hayriye Hanım çocuk gibi kalmalıydı yanında... Ezilmek, yoğrulmak istiyordu Hayriye Hanım.

Zati Bey, arsayı sattıktan sonra kuracağı yeni evlerden elde ettiği kazancı önce toprağa yatırıyor, sonra sanayiye yöneliyordu. Ne varsa sanayide var, şirketler büyüyor, holdinglere dönüşüyordu. Hayriye Hanımı ikinci şirketden soonra boşuyordu. Ardından o hep gencecik kızlar, belleri kırılıverecekmiş gibi çıtı pıtı kadınlar sökün ediyorlardı. Ak tenli, küçük ağızlı kadınlar... Zati Bey bir dev gibi kalmalıydı yanlarında, kadınlar öyle güzel, küçük olmalıydı. Zenginlik bu, neler vermezki adama... Zati Bey Amerikaya gidiyor, gençlik aşısı, estetik ameliyatlar, doktorlar, ilâçlar, taşı sıksa suyunu çıkarır, genç bir adam olup dönüyordu. Sonra yine kadınlar, evler, fabrikalar, paralar, paralar...

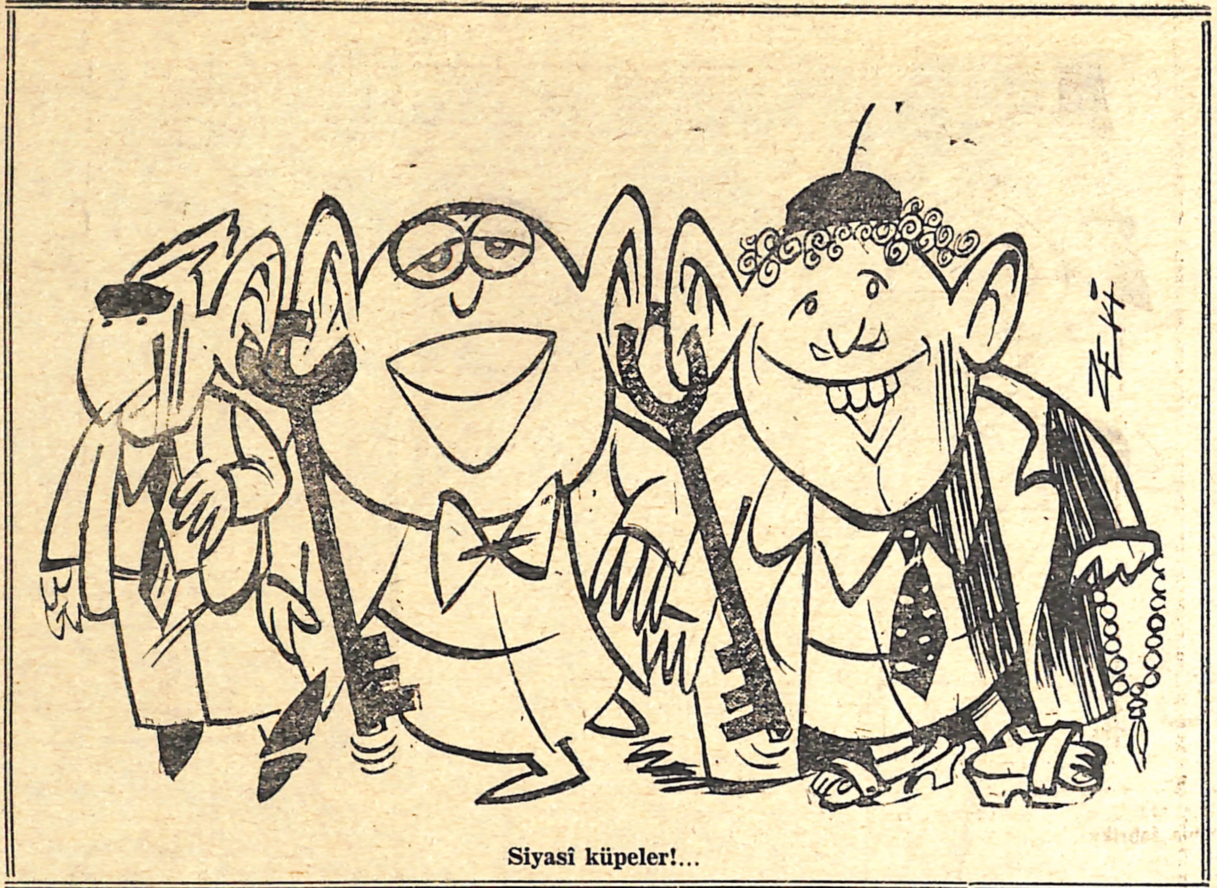
Zati Bey ölür ölmez evlenmek uygun düşmez diye düşünüyordu Hayriye Hanım. Yaptırılan ev kendisine kalır kalmaz satıp savıp çıkar giderdi buralardan. En iyisi kızını verdiği adamın bir dul babası olmalıydı. Kıllı kıllı kocaman, ayı gibi bir adam, kızını oğluna, Hayriye Hanımı kendine almalıydı. Giderek açılıyor, şenleniyor, umut bir ilkbahar gibi sarıyordu Hayriye Hanımı...

Bütün herşey, bu gençlik getiren, yeni ümitler filizlendiren herşey Ankara'daki Umut T. A. Ş. den gelecek cevaba bağlıydı.

Aradan onbeş gün geçti, Zati Beyin küçük şirketleri holdingleri aşmış, Uluslararası şirketlere dönüşmüşdü. Gençleşmişti Zati Bey, yüzünde acıyı anlatan hiçbir çizgi kalmamıştı. Küçük, çıtı pıtı kadınlar, kızlar geceleri rüyalarına giriyordu. Gündüz nereye baksa, bıcır bıcır kadın görüyordu. Daktilonun tuşları, merdivenler, kapılar, kapı tokmakları, küçük küçük incecik belli kadınlarla doluydu, Kâğıtlar, aynalar, gazeteler, kadın oluyordu durdukları yerde. Bir bardak suya baksa içinde yüzlerce kadın görüyordu... Yeni bir alışkanlıkta kazanmıştı, iki de bir ciğerlerini havayla dolduruyor..

— Ooooof! Of! diye inliyordu.

Bir gece hiç ummadığı bir şey oldu. Bütün o çıtı pıtı kadınlar üstüne

Siyasî küpeler!...

çullanıverdiler. Dur demeye kalmadan, hamam çıblağı yaptılar Zati Beyi O kadarla kalmayıp hamacı yaptılar...

Hayriye Hanımda Zati Beyden farklı değildi, Zati Beyden görmediği sefayı ayı gibi adamlarla rüyalarında sürmeye başlamıştı. Hakkıydı, nesi vardı, gül gibi kadındı bir zamanlar, giderek kıllı ayı gibi herifler gündüzleri de üzerine yürümeye başladılar.

Beklemek, gizli bir din haline dönüşmüştü artık, gelse, geliverse hervey hallolacaktı...

Sonunda geldi cevap, kazanmışlardı. Heyacandan ölecekti neredeyse Zati Bey. «Sayın müşterimiz» diye başlıyordu mektup. «Umut T.A.Ş. adıyla kurulan şirketimiz her yurttaşa bir arsa kazandırmayı amaç edinmiştir. İlânımızda sorduğumuz soruya verdiğiniz doğru cevapla Ankara merkezine on dört kilometre uzaklıkta, herşeyiyle şirin bir belde olacak Dalbudak mevkiinde bir arsa kazanmış bulunuyorsunuz. Arsanın hisse tapusunun üzerinize çıkarılabilmesi için, iki adet nüfus cüzdan sureti, fotoğraf ve iki bin lira parayı acele aşağıdaki adresimize...»

İkibin... Zati Beyle Hayriye Hanımın ikibin lirayı yan yana getirmeleri olanaksızdı. Zati Beyin emekliliğine daha epeyi var. Bütün ümit bu arsadaydı, ama ikibin lira Zati Beyin çıtı pıtı kadınlarla, Hayriye Hanımın kocaman kocaman kıllı, heriflerle dolu düşlerini yıkıyordu.

— Aaaaaah! Ah! dedi Zati Bey,

— Oooooof! Of! dedi Hayriye Hanım,

— Niye of, çekiyorsun, dedi kızgınlıkla karısına Zati Bey,

— Sen niye çekiyorsun? dedi karısı,

— Ben çekerim, dedi Zeti Bey, benim hakkım,

— Ben de çekerim öyleyse,

— Çekemezsin,

— Çekerim,

— Kadana karı!.

— Mıymıntı herif!

Zati Bey elinin altında duran sürahiyi kaldırıp bütün gücüyle fırlattı Hayriye Hanıma.

— Aaaaaah! diye bağırarak yere yıkıldı Hayriye Hanım, ama hemen doğrup saldırdı Zati Beye. Zati Bey alta düşünce bütün gücüyle «İmdaaaat! diye bağırdı. Komşular yetiştiler. Ama tutup ayıran olmadı.

— Karıyla koca arasına girilmez diyordu Şerife Hanım,

— Bugün döğüşürler, yarın sevişirler diyordu Kasap Ahmet,

— Hurraaa, vur diye bağırışıyordu evin içine dolan çocuklar.

Bir ara «hıııııgğh!» diye imlâya gelmeyen bir ses çıktı Zati beyden, Hayriye Hanımı zor aldılar Zati Beyin üzerinden. Baktılar Zati Beyin üzerinden. Baktılar Zati Beyin gözleri kocaman kocaman belermiş. Gözleri açık gitti Zati Bey.

İ KAYNAR

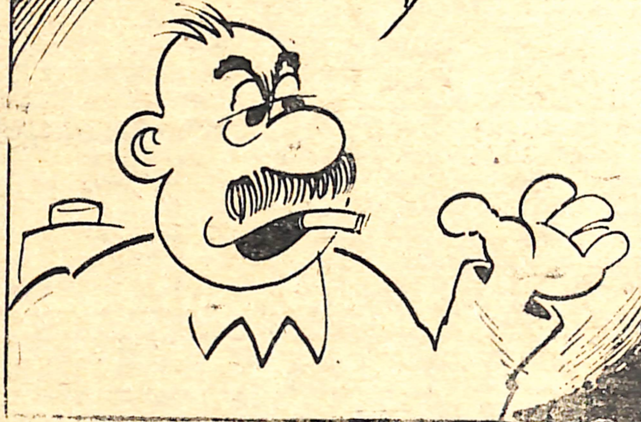
Göz altı değil, burun altı!...

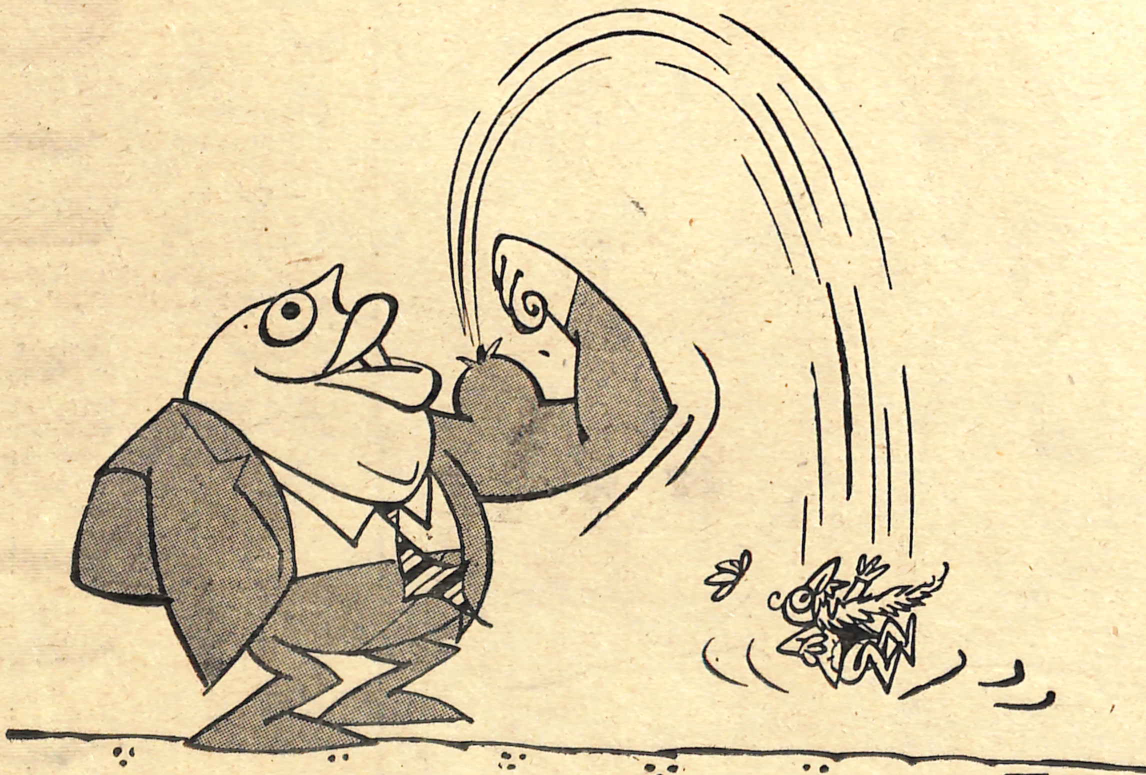
Yazısız

TELEVİZ
BERBA

— Emekliler «İktidarın gücü sadece bize yetiyor» dediler!...

TAŞL

Geriye Sayı
Kırmızıya dönmeye başladı
Bu, ikinci MC nin, istikbali
229 — 228,
Henüz erken, geriye sayma

Şa
Demokratik
Devrim dü
Atatürk di
Kapılan ko

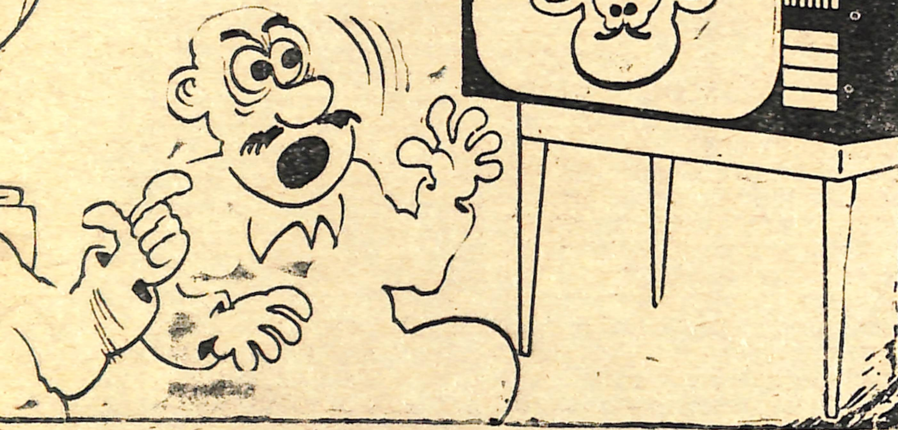
Hülâsa
Memleket Orta Çağdan kal
İdare edilemez yalanla, iftir
Yeğen, kardeş kayırma, göri
İhracatta ün saldık, mobily

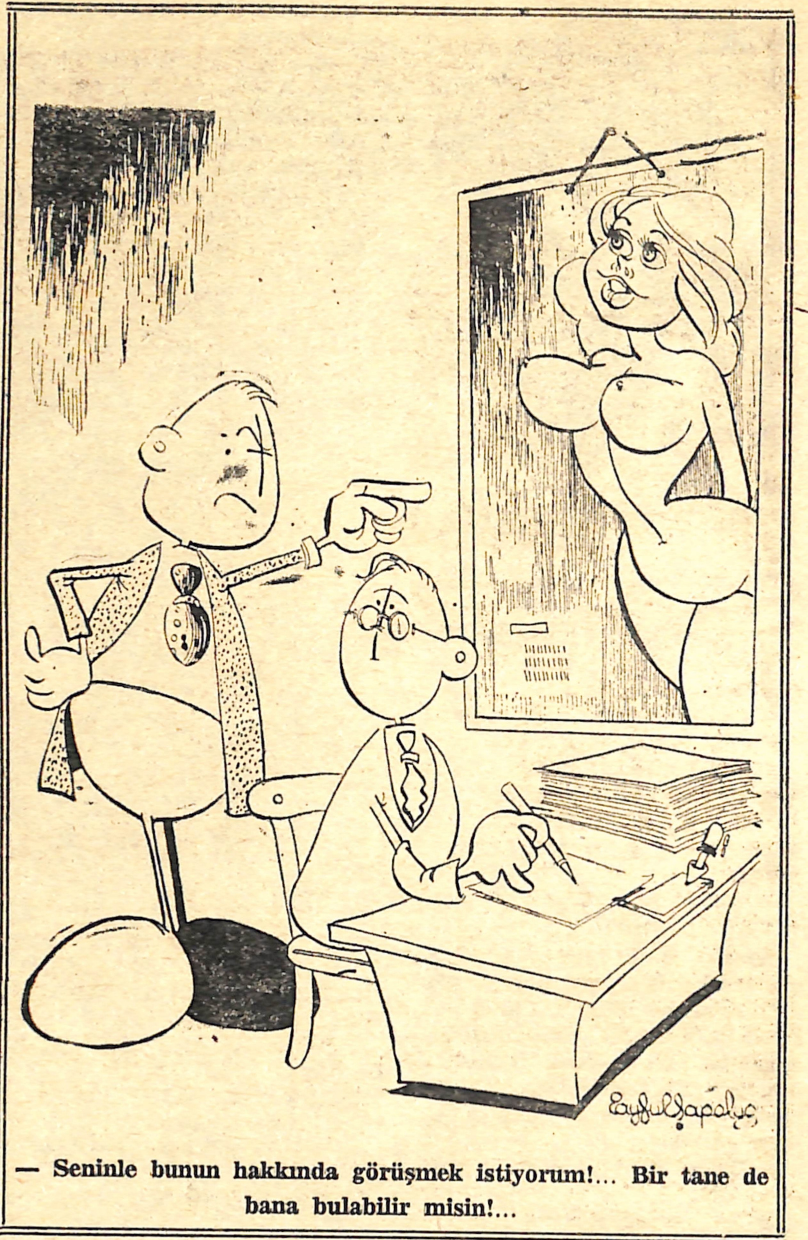
Ma
İnsen soğu
Ve onunla
Çatı örtüld
Yükü taşır

Koalisyon
Bunun evveliyatı meydanlar
Sonra da zıt kardeşler, on
Bol öpüşlü, çok çetin bir p
En sonunda güç bela, koltu

Dünyada he
Bu çatıyı bi
Pek güvenm
Ve bu sıklet

— Seninle bunun hakkında görüşmek istiyorum!... Bir tane de bana bulabilir misin!...

AR

oylar
er.

ı beyler.

ik bir düzende yaşarım,
rını, tüm gücümle taşlarım.
şeriat özlemine,
ı bedbahtlara şaşarım.

ğnaz kafayla,

iş kalkınma
ıntayla...

löker sıkıştı mı kafası,
naz, terler m atafıkası.
t ihtimal vermiyorum,
mem, çatının üç makası.

üştü,
gün öpüştü.
sonucu
ölüştü.
tı Üstüne
eyin vardır hududu hattı,
e iki kalfa yaptı.
a, temeli bozuk zira
ez, derme çatma bu çatı.

Fuat ERTEKİN

— Politikacı olduğu nasıl da belli... Aklı, fikri koalisyonda!...

GİTME SEVGİLİM

SOKAĞIN sonunda toplanan gençler neşeli bir gürültü içinde şakalaşıp duruyorlardı. Yakın komşuların bazıları homurdanıyorlarsa da, bazıları:

«Gençliğin hakkıdır neşe» diyerek gülümsüyorlardı.

Akşam olmağa, ılık bir loşluk çevreyi sarmağa başlamıştı. Son model, pırıl pırıl, yepyeni bir motosiklet geldi o an bu neşeli grubun yanına.

— Selâm! Adım Olivier. Aranıza katılabilir miyim?

Yepyeni, gıcır gıcır motosikleti gibi, kendisi de sempatik ve yakışıklıydı konuşan delikanlı. Onlar gibi blûcin giymişti. Bir yabancıydı ama grupta bulunan iki genç kız tarafından hararetle karşılanınca, delikanlılarda - biraz güvensiz olmakla beraber - çaresiz:

— Selam, katıl, diye cevap verdiler.

Derhal motosikletlerden, rallilerden, pop müziğinin son krallarından bahsetmeğe başladılar. Yeni gelenin kimliği de çarçabuk unutuldu gitti.

O akşam kızlar azdı gurupta. Sadece iki taneydi: Tombul Claudia ile güzel Rosine. Rosine ince belli, güzel bacaklı, siyah gür saçlı, iri koyu renk gözlü tatlı bir kızdı ve yabancı, gözlerini ayırmıyordu ondan.

Rosine de onu hoş ve esrarlı buluyordu. Arkadaşlarında olmıyan bir şey vardı onda. Yakında o semte yerleşeceğini de söylüyordu. Ne olurdu o zaman...

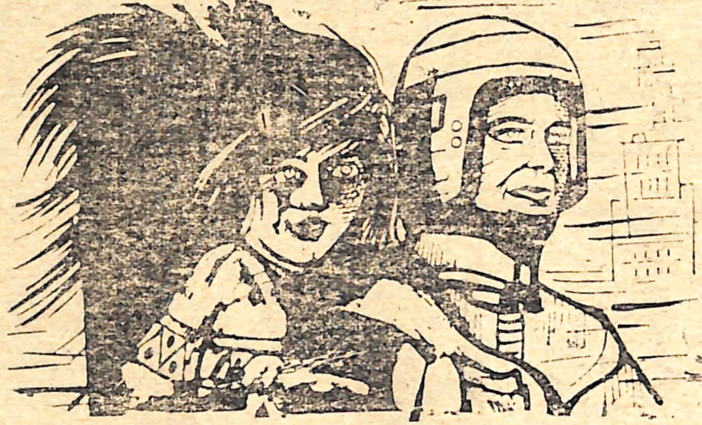
— Rosine, bir tur atalımmı motosikletle? diye sordu birden.

Genç kızın gözleri sevinç ve gururla parladı.

— Ama sadece onbeş dakika.

— Kabul. Zaten şu evlerin arka sokağını görmek istiyordum...

Parlak motosiklet, bir toz yığını arasında sessizci gözden kayboldu.

Olivier'in beline kollarını saran Rosine'in gür saçları rüzgârda uçuyordu. Çok mutluydu. Bu hız içinde, gitmek, gitmek, dünyanın öbür ucuna kadar gitmek istiyordu.

— Arkamdaki, nasılsın? diye Olivier sordu.

Kız, cevap olarak kollarının çemberini biraz daha sıktı.

— İyi. Öyleyse daha uzağa gideriz. Bildiğim güzel bir yer var, orada biraz viski içeriz.

*

Hava iyice kararmış, gece olmuş ve Rosine mahalleye hala dönmemişti. Arkadaşları Olivier'in onu evine bıraktığına kanı getirerek ertesi gün buluşmak üzre sözleştiler ve dağıldılar. Annesile beraber yaşıyan Rosine'in evi oldukça aşağı bir sokaktaydı. Vede en eski evlerinden biri. Ana kızın arasındaki bağ hiçte güçlü bir sevgiye dayanmıyordu. Ama, saat ona doğru Rosine'in hala dönmediğini gören anne, onlara yakın oturan arkadaşı Claudia'ya giderek onu aradı.

— Rosine hala dönmedi mi? Oysa gezmeleri onbeş dakika sürecekti!

Ve Claudia olanları anlattı.

— Budala kız! Ne diye bir yabancının peşine takıldı da gezmiye çıktı... Ama her zaman yapmazdı böyle şeyler... Garip!..

— Polise haber verelim madam Boilau!.

— Ah! Bilmemki... Belki gece döner... Dönmezse, yarın giderim polise. Siz bir haber alacak olursanız bildirin bana olmaz mı Claudia?.

Kadın, evine merakla döndü. Evet, endişeden çok merakla. Kızı her zaman ondan kaçmıştı ve o da kızını nasıl idare edeceğini bilememişti. Tıpkı babası gibi... Hele yarın olsun bir şeyler düşünecekti elbette...

Ertesi gün, Rosine yine gözükmedi. Mahallenin küçük grubu üzüntü içindeydi. Başlarına ilk defa geliyordu böyle bir olay. Rosine'ye ne olmuştu? Tecavüze mi uğramıştı? Öldürül müşmüydü? Neden kaçırmışlardı onu? Zengin değildiki... Güpegündüz kaybolmuştu işte.

Annesi polise baş vurdu. Polis müfettişi hepsini ayrı ayrı sorguya çekti. Ve polis kızın bir hovardalıkta olduğu kanısındaydı. O günlerde hiç bir cinayet işlenmemişti, ceset olmayınca da...

Bununla beraber, bir ay sonra, Claudia ile arkadaşı Julien bir gün çarşıda birini ona benzeterek heyecan içinde kaldılar. Lüks bir mağazadan son derece şık, sarışın bir kadın çıkmıştı. İlkin elbisesi dikkatini çekmişti Claudia'nın. Sonra kadının yüzüne baktı. Şaşkınlık içinde, Julien'in kolunu dürterek çenesile onu gösterdi. Bu, Rosine idi. Ama bambaşka bir Rosine. Sarı saçlı, değişik makyajlı, bir sinema artisti kadar orijinal giysiler içinde, yüzü mutluluk anlamile dolu bir Rosie!

Kadın, kendisine bakıldığını hissedince kalın çerçeveli güneş gözlüklerini takarak aceleyle kalabalığa karışarak kayboldu.

— Julien, onun Rosie olduğunda kuşkum yok. Bizi gördü ve kaçtı...

— Bende aynı fikirdeyim Claudia. Ama neden bizimle konuşmak istemedi? Biz onun arkadaşları değilmiyiz? Tanrım, ne kadarda değişmiş... Her ne ise, hayatta ya, önemli olanda bu.

İki gün sonra, madam Boilau kapısı altından atılmış bir zarf buldu. Zarfın içinden önemli miktarda para ile Rosine'in kısa bir mektubu çıktı:

«Anneciğim, beni merak etme ve arama. Çok mutluyum, zira yolumu buldum. Sen de mutlu ol. Gönderdiğim para seni bir süre idare eder. Sonra yine yollarım. Rosine» Yazı onun yazısıydı, mesele de böylece kapandı.

*

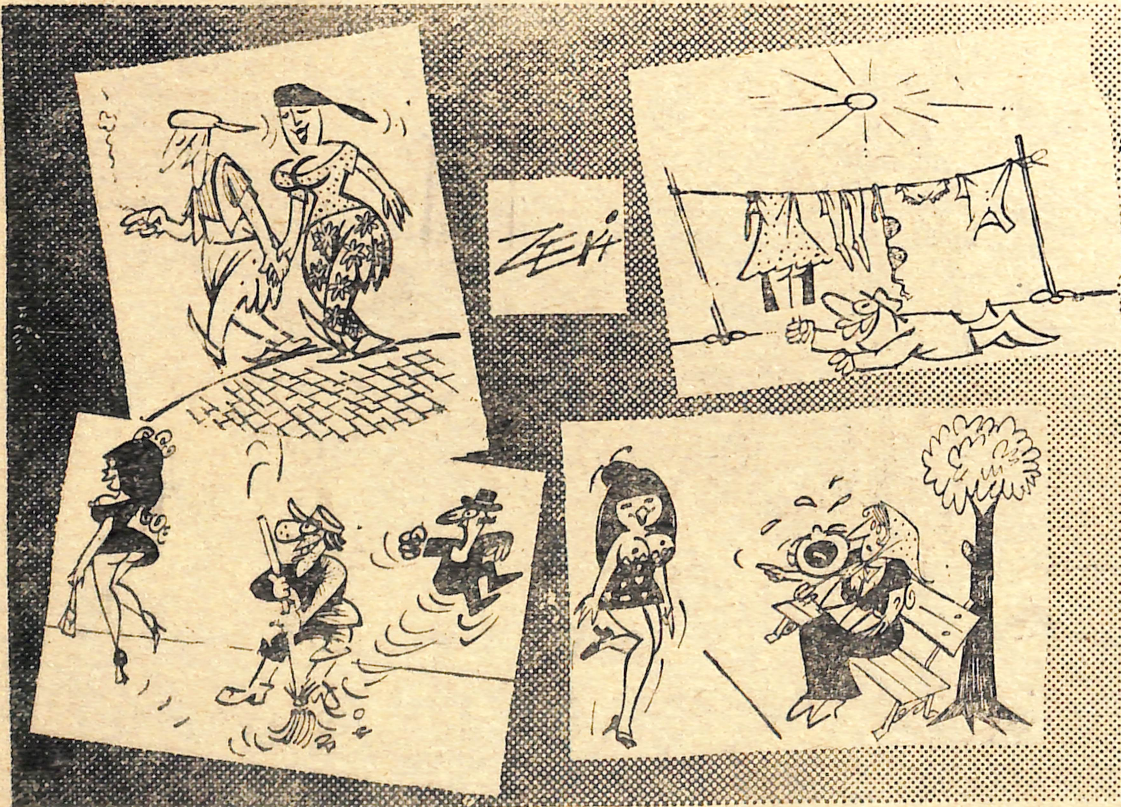
Jean Carson, her şeye sahip mutlu yaratıklardan biriydi. Ünlü bir roman yazarıydı. Dehası her gün yeni bir şeyler yaratıyordu. Kazancı yerindeydi. Hem de fazlasıyla. Büyük bir bahçe ortasındaki villası sanat eserlerile doluydu. Paris'e onbeş kilometre uzakta olan villasında yakışıklı sekreteri Olivier ile yalnız yaşıyordu. Evet, ara sıra verdiği kokteyler, akşam yemekleri hariç, yinede yalnız bir yaşamı var sayılırdı. Bol bol okuyor ve yazıyordu.

Kadınlara karşı zaafı vardı. Ama, romanlarında yarattığı kadınlara karşı. Zamanla bu kadınlar tek bir kadın halinde ruhuna yerleşti kaldı: Dorothee.

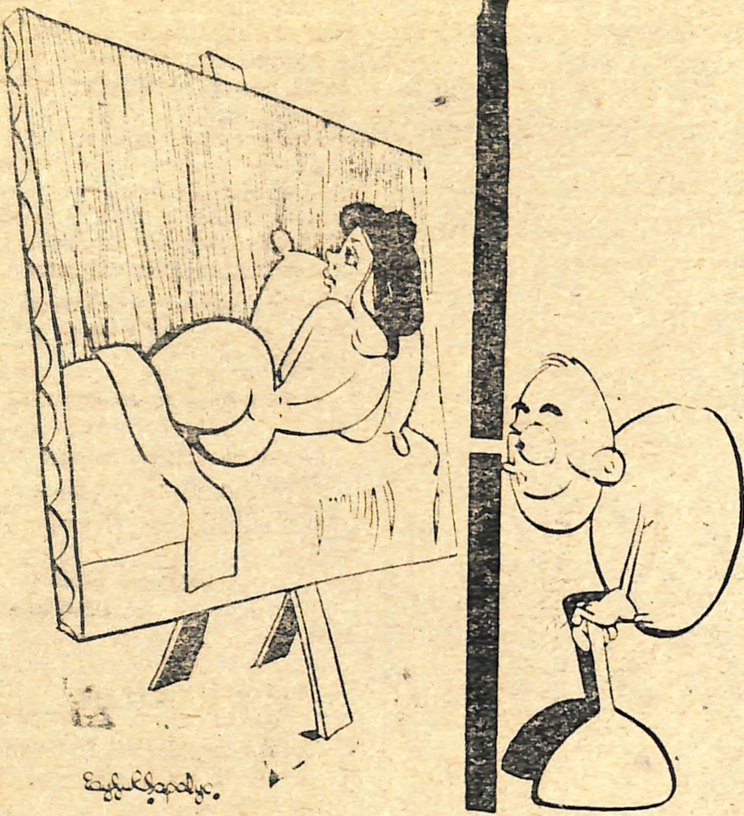
Kaprisli bir karaktere sahip olan, güzel Dorothee, ince belli, nefis bacaklı, sarı saçlı, koyu renk gözlü tatlı bir yaratıktı. Romanlarına kahramanlık ediyor, maceradan maceraya koşarak Carson'u çılgına çeviriyordu. Yarattığı kadını öylesine kendisine yakın hissediyorduki Carson, ramanı sona erdiğinde başını çevresine çeviripte onu yanı başında göremeyince yarı şaşkınlık, yarı kederle boynunu büküyordu. Bir gün, sekreterine:

— Olivier, git onu bana bul, dedi. Bütün şehri, başka şehirleri ara... Dorothee'yi ara... Zira onun var olduğuna inanıyorum. Sokaklara, sinemalara, barlara, kahvelere, neresi olursa olsun, gir ve ara onu. Bulacağına, görür görmez tanıyacağına eminim. Benim kadar sende tanıyorsun onu.

— Doğru, ben de tanıyorum, diye gülümsiyerek cevap verdi Olivier. Bu oldukça güç bir iş ama güzel. Çünkü Dorothee'den bende hoşlanı-

Yazısız

Yazısız

N'OLACAK

Öğrenmez olsaydım, üç beş satırı,
Eğriyi doğruyu görsem n'olacak
Gütse idim dağda birkaç katırı,
Donu yırtık memur olsam n'olacak...
Geç anladım içerime batanı,
Koltuklarda kuluçkaya yatanı,
Siyasetin anasını satanı
Tutup da alnından öpsem n'olacak...
Bayların gittiği her yol doğrudur,
Değişik düşünen bozguncu soldur,
Biraz daha eğil, torbanı doldur
Onurdan, şerefden geçsem n'olacak...
Bulup öpeceğim ben de bir etek,
Sağrımız delindi yedikçe kötek
Ağzımız gemlenir, «Yeter be» desek,
Geçmişten başlayıp övsem n'olacak...
Bir adım kalmışken iç'de barışa,
Soğuk su kattılar yine şu aşa,
Çıkar çevresine olup da maşa
Gerine gerine gezsem n'olacak...
Bu hızlı gidişe uyamaz Fikret,
Yediği çelmeyi sayamaz Fikret,
Güçlüye bir cümle yazamaz Fikret
Garibin gözünü oysam n'olacak...

Fikret YILMAZ

yorum. Zamana ve şansa ihtiyacım var.

— İzin veriyorum sana... İstediğin kadar da para. Seyahate çık. Uçak, tren, vapur, araba, motosiklet... Neyle istersen. Ama onu bul.

Olivier memnundu. Çalışmağı sevdiği kadar eğlenceyi de severdi. Carson da bunu biliyor, ihtiras dolu bu zeki genci yanında çalıştırmakla öğünüyordu. Olivier'in bir aylık gezisi boşa geçti. Bir çok şehirler gezdiği halde Dorothee'ye benziyen bir kıza rastlıyamadı. Parise döndü. Ama bir gün, arabayla Paris sokaklarından birinden geçerken Rosine'i arkadaşları arasında görünce kalbi duracak gibi oldu: Oydu, Dorothee karşısındaydı...

Farkettirmeden arabayı tenha bir köşeye parketti ve kız hakkında bilgi topladı. İşi yolunda sayılırdı, çünkü kolayca elde edebileceği nitelikteydi kız. Bir kaç gün sonra, pırıl pırıl motosikleti ile aralarına karıştı. Kızı elde edişi sandığından da kolay oldu. Rosine'yi kendisini villasında heyecanla bekliyen Carson'a götürdü.

Sessiz, çiçekler ve ağaçlar arasındaki muhteşem villaya bir rüya içindeymiş gibi mutlu girdi Rosine. Her şey o kadar güzeldiki Olivier'e herhangi bir şey sormak aklına bile gelmiyordu. Yumuşacık halılar, kristaller, tablolar, ipek koltuklar, burası cennetmiydi acaba?.

Carson girdi odaya. Rosine'yi görür görmez, o da Olivier gibi bayılacaktı şaşkınlıktan neredeyse. Sonra derin bir sevinçle doldu. İlham perisi karşısındaydı!

Kaleminin yarattığı kadın canlanmış, odasına gelmişti.

Rosine'ye gelince, biraz yaşlı olmakla beraber, derin bakışlı yazardan o da hoşlanmıştı. Birer bardak viski içtikten sonra Olivier odadan çıktı. Carson:

— Her zaman yanımda kalmak, yaşamımı paylaşmak ve ilham perim olmakta devam etmek istermisiniz? diye sordu.

Uzun uzun konuştu. Onu nasıl aradığını, ona nasıl Dorothe adını verdiğini, onu nasıl görmeden sevdiğini anlattı. İstediği kadar çok para verecekti. Yalvarıyordu adeta. Kızın birden bire kaybolacağından, kaçıu gideceğinden korkuyordu. Rosine bu teklifi kabul etmiyecek kadar aptal değildi. Kaybedecek hiç bir şeyi yoktu. Sadece kazanacaktı. Aynanın aksettirdiği hayâl öylesine güzeldiki, kendiliğinden atıldı Carson'un kollarına.

∴

Artık yepyeni ve rüya gibi bir yaşam başlamıştı Rosine - Dorothee için. İpekliler içinde, yeni saç rengi ve değişik makyajile gerçekten bir roman kahramanımı, yoksa normal bir kadınmı, kendiside bilmiyordu.

Olivier'e gelince, bu mutlu çiftin yanından sık sık kaçıyordu. Çünkü o da seviyordu Dorothee'yi ve kıskanıyordu. Ara sıra onunla kısa gezmelere çıkıyorlardı ama bir şey konuşmadan efendisine getiriyordu sevgilisini. Fazlasile ödüyordu Carson. Fazlasile veriyor, hepsini satın alıyor ve ağız açtırmıyordu. Altı ay geçti.

Altı ay sonra, Rosine Dorothee sıkılmağa başladı. En iyi şeylerden bile bıkıyordu insan. Genç kadın gözlerini, kendi yaşıtı olan Olivier'e çevirdi... Olan oldu, Carson onları sevişirken yakaladı.

Olivier'i derhal kovdu. Rosine sinsi bir tavırla:

— Benim suçum yok Carson, dedi. Olivier bana, senin benden bıktığını başka kadınlarla ildişki kurmak istediğini söyledi... Ben de çılgına döndüm...

— Sus, diye cevap verdi Carson. Sus ve kal... Gitme Dorothee... Seni seviyorum. Bir hafta geçti. Rosine Dorothee Olivier'in gittiği yeri biliyordu. Onsuz yaşıyamıyacağını bildiği gibi. Carson'un evde olmadığı bir gün, sadece küçük el çantasını alarak ona mektup yazdı:

«Sevgili Carson,

Beni sen yarattın, ben bir roman kadınıyım. Ama ne yazıkki bu kezki romanın sonunu kahramanın kendisi tayin ediyor. Yahutta öyle sanıyor. Rosine'ye kızmağa hakkın olmadığını aklından hiç bir zaman çıkarma. Sana son kötülüğü eden sadece Dorothee'dir. Bir gün eğer sokakta siyah saçlı, alelade bir Rosine'ye rastlarsan sakın o kötü kalpli Dorothee'yi hatırlama. Dorothee yok oldu artık.»

Mektubu Carson'un görebileceği bir yere bıraktıktan sonra aceleli adımlarla sessizce villadan çıktı gitti.

Çeviren : Süheylâ AYKUT

Yazısız

Sizin için...

MÜMKÜN

Sergideki tabloları seyreden adam:

— «Harikulade» dedi... «Keşke bu enfes renkleri evime götürebilsem, Ressam tebessüm ederek cevap verdi:

— «Götürebileceksiniz efendim, çünkü paletimin üstüne oturdunuz!...

Çağlayan BİLGİN
NEVŞEHİR

FARZET Kİ DEDİM

İki liseli sert bir münakaşaya tutuşmuştu. Biri:

«Bak dedi, bir daha enayi dersen tokatı yapıştırırım.

Öteik ters ters cevap verdi. «Farzet ki, dedim ne olacak?

— Sen de farzet ki tokatı yapıştırdım.

Yavuz İPLİKÇİ — ANKARA

YAKALAYAMADIM

Fizanda imiş kadar uzak,
Elle tutulacak kadar yakın.
Bir mutluluk ki,
Yakalayamadım gitti...

Veysey KARASOY

İŞTE SİZİN KÖYEDE ELEKTRİK GETİRDİK!...

ÇOCUKLUK

Küçük bir çocuk başını yarmış hüngür hüngür ağlıyordu. Babası:

— Bak oğlum yarayı sardım, kanda akmıyor daha niye ağlıyorsun?.

— Ben kan için ağlamıyorum ki?

— Peki ne için ağlıyorsun?

— Aklımın yarılan yerden çıkmasından korktuğum için ağlıyorum!...

Çağlayan BİLGİN
NEVŞEHİR

SOR BAKALIM

Oğlunun büyüdüğünü farkeden baba, onunla bir konuşma yapmaya karar verdi.

— Evladım artık büyüdün bazı şeyleri öğrenmenin zamanı geldi.

Çocuk umursamaz bir tavırla:

— Peki baba. Ne öğrenmek istiyorsan sor!...

Çağlayan BİLGİN
NEVŞEHİR

AH O...

Kitap olsa okur kapatırsın.
Çiçek olsa koklar sonra,
Fal bakarsın seviyor, sevmiyor diye
Ayakkabı olsa atarsın
Çıkarır eskiyince,
Bal diye parmaklarsın.
Anlarsın acı bir biber,
Yakar dilini, içini, dışını
Kızar dökersin.
Soğan olsa bir yumrukta kırar,
Katık yaparsın ekmeğine.
Şişe olsa şarap dolu,
İçersin unutmak için,
Boşalınca çalar yere parçalarsın.
Ama ona..
Birşey yapamazsın.
Karındır o..
Aşın, ekmeğin, canyoldaşın,
Tuzun, biberin, herşeyin, eşin.

AYBAŞINA KADAR

Birgün bir arabayı,
Durdurur bir haydut sürüsü
Soymak isterler yolcuları.
Sorar her inene reisleri,
— Ne iş yapar, nasıl kazanırsın?
— Bunca malı ne yapacaksın?
— Ver üstünde başında ne varsa,
Beli bükülü mahsun bir iner en sonunda
— Der reis ne iş yaparsın?
Adam ezilir, büzülür
— Der öğretmenim yok meteliğim.
Haydut şöyle bir düşünür, bakar.
Der adamlarına...
— Verin şuna biraz para,
— İdare etsin aybaşına kadar.

YOKSULUN HAYALİ

Merhaba hayal sofram,
Merhaba kızarmış piliç,
Merhaba balıklar, renkli salatalar,
Reçeller, kompostolar,
Daha neler, neler,
Kızarmı ş ekmek.
Selamlıyor beni,
Adını bile bilmediklerim.
Yılda bir yüzünü gördüğüm et,
Salyamı akıtan kuzu kızartması.
Merhaba bükük boynum,
Guruldayan midem.
Eyvallah hayal sofram.
Merhaba gerçek dostum
Baldan tatlı ekmek,
Merhaba katığım zeytin, kurusoğan.

Hilmi KURT
Savaş mah. 54. sok. savaş Apt. kat 3
No: 7 İSKENDERUN

-1-

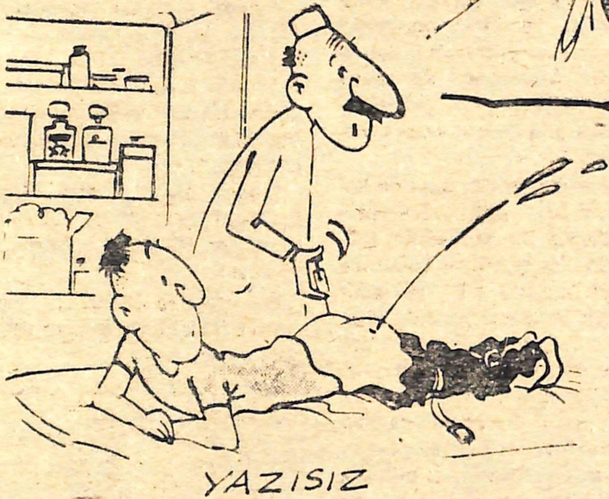
-2-

Yazısız

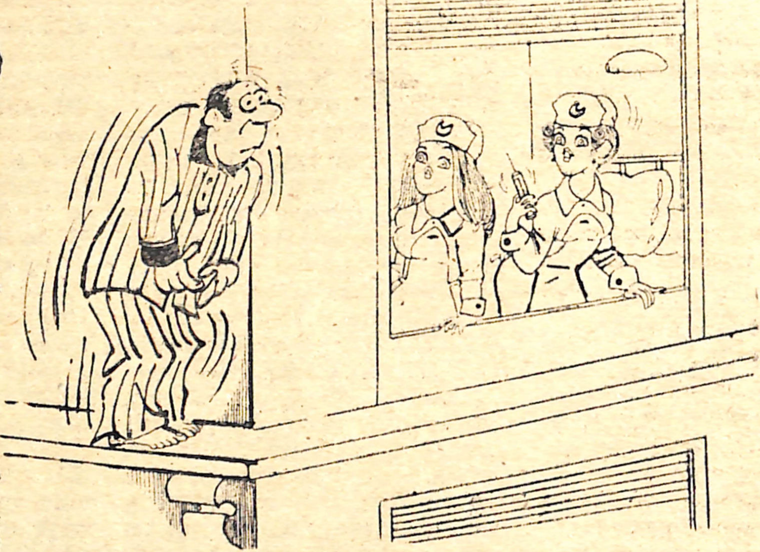
doktorlar hastalar ve hasta-bakıcılar

-EVET DOKTOR, HAKLISINIZ SAĞLIKLIYIM! SİZ DE ÖYLE.. AMA KOÇAM, ÖYLE Mİ YA?

YAZISIZ

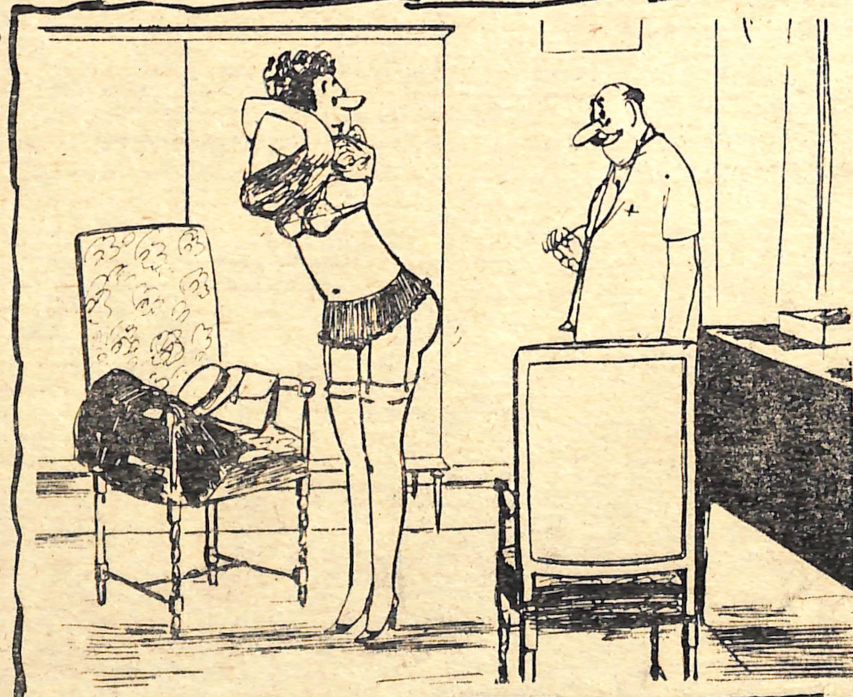

-KAHRAMANLIK TÜRKÜLERİ OKUYAN MEŞHUR SOLİST BU DEMEK.

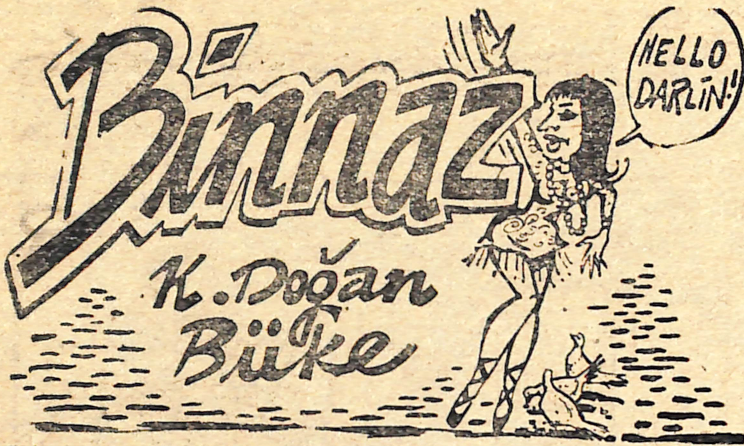

KONSÜLTASYON!

-BEL 36, KALÇA 75.. GÖĞÜS 130..

-NASIL DOKTOR?.. YÜZÜM SAHİDEN SAĞLIKLI MI?..

«Çok yaşayan değil, çok gezen bilir...» derler. Bizde, gezmek deyimi genellikle yurt dışına çıkmayı anımsatır. Tabiî, Hacca gitmek de bunun içindedir.

Onbeş - yirmi yıl önceleri yurt dışına çıkmak yasak gibiydi. Önemli kişilere tanınmış bir hak'tı desem yeridir. Sıradan bir vatandaş; ancak yurt dışındaki bir yakın akrabasının daveti üzerine pasaport alabilirdi. Davet sahibi: «Ben falancanın buradaki iaşe ve ibatesini sağlamayı yükümleniyorum» derse davetli vatandaşın eline ikiyüz evet ikiyüz Türk Lirası verilir, yurda tez dönsün diye arkasından bir kova su dökülüp uğurlanırdı. «Su gibi ak git, su kurumadan dön!» dileği ile...

Vatandaş, cebindeki ikiyüz lira ile Avrupada Hint fakiri gibi dolaşır, yine de semiz ve de temiz, dolu bavullarla dönerdi. Kısaca, seyahat hürriyeti kısıtlıydı.

Ancak; Anayasada «Seyahat Hürriyeti» nin bulunduğunu hatırlayanlar, bu hakkı vatandaşa verdiler. Hak mı verildi, vatandaş mı hakkını tanıtttı, bunu hukukçular bilir...

O devrelerde yurt dışına çıkanların çalımından yanına yaklaşılmazdı. İki sözün arasına «Ben Avrupadayken» tekerlemesini katarlardı. Bir arkadaşım üç günlüğüne, hastahanede ölüm döşeğinde yatan babasını son defa görmek için İngiltereye gitmişti. Yurda dönünce oldu bir allâme... Bir sohbet sırasında hangi konu açılsa beyefendi, yetkili bir uzman gibi o konunun Avrupadaki uygulamasını anlatır. Sendikal hareketlerden, kira konusuna kadar... «Ben Avrupada iken kira konusunu telkik etmişim, şöyleydi, böyleydi..» Başka bir konu mu tartışılıyor? Onu da yerinde incelemiş. Yine bir kanıt: «Oranın kadınları mı, onlar bambaşka!...»

Acaba Avrupada bir gün kaç saat?

İnsan kendi ülkesinde, başka bir kente gitse o yerin sebze ve meyve fiatlarını üç gün içinde tetkik edip öğrenemez...

Yurt dışına işçi emeği ihraç ettik, böyle züppece öğünmelerden kurtulduk. Evvelce «Ben Avrupada iken...» diye söze başlayıp öğünenler günümüzde, gerektiği yerde dahi Avrupaya gittiğinden bahsetmiyor. İşçi olarak gittiği sanılmasın diye...

İnsanoğlu, kendisini beğenmiş bir yaratık, öğünmeden duramaz. Bu defa «Ben Amerikada iken, Uzakdoğuda iken...» sözünü sürdürüyor. Henüz Amerikaya işçi emeği ihracına başlamamışız, giden kaçak olarak çalışıyor veya bir Amerikalı karı eskisi nikâhlayıp orada yaşıyor. Evet işçi emeği ihraç etmiyoruz; şimdilik «Göbek» ihraç ediyoruz. Dansözlerimiz göbek çalkalıyor, beri taraftan Amerikalı hatunlara göbek çalkalama dersi veriyorlar. Çalkala anam, çalkala...

Göbekten önce Amerikya yine kadın ihracediyorduk. Beyaz kadın ticareti değil, esmer kadın ihracı idi. Bu ihraç işlemi lisansa tabi olmadığı için bu konuyu bilmeyenleriniz vardır, duymayanların öğrenmelerini teminen durumu açıklamaktayım. Öğrenmenin yaşı yoktur...

Bundan onsekiz yıl öncesine kadar bizim kentte ev hizmetlerini görecek kadın bulmak çok kolaydı. Yeterki kadın iş bilsin, eli uzun olmasın. Kadınların günlük veya aylık ücretleri de ucuzdu. Alacalı - bulacalı giysili, kömür gözlü çingene kadınlar» Abla iş var mı?» diye soracakları kapıların zillerini bozar, tokmaklarını aşındırırlardı. Birgün bu bolluk, kıtlığa dönüştüö Çingene karıları piyasadan çekiliverdi. Urumlu diye anılan, başka şehirlerden çalışmaya gelen kadınlar ihtiyaca yetmez oldu. Hizmetçi aylıkları, memur maaşını aştı.

Karım bir taraftan, ben kendi çevremden kadın aramaya koyulduk. Kundaktaki kızımın bezlerini yıkamaktan yılan eşim: «Ellerim bozuluyor, ben artık bez yıkayamam!» diye eyleme geçti.

Eş, dostta da aynı şikâyet: «Hizmetçimiz çıktı, yenisini bulamıyoruz, bulduğumuza gücümüz yetmiyor, çocukları bırakacak kimsemiz olmadığından ziyaretinize gelemiyoruz, sinemaya bile hasret kaldık, kusura bakmayın!»

Birgün apartmanımızın önünde karımla otobüs bekliyorduk. Son model, Amerikanın bir eyaletinin plâkasını taşıyan bir otomobil önümüze yanaşıp durdu. Çakı gibi, yakışıklı bir Amerikalı indi, apartmanda kiralık bir daire bulunup bulunmadığını sordu. «Ben Avrupada iken» İngilizce öğrendiğim için sorusuna cevap verdim. «Yes...» Kapıcıya çağırıp kiralık daireyi Amerikalıya göstermesini söyledim. Amerikalı, müsbet cevabım üzerine otomobilde oturan kadına seslendi, kadın arabadan inip bize doğru yürüdü: Çirkin, esmer, marsık gibi, zevksiz giyimli, ağzındaki ciklet'i çiğneyip patlatan bir kadın... Gudubet karı iki kolunu açarak ve Türkçe «Nasılsın hayatım?...» deyip karımın boynuna sarıldı, şap - Şup öptü. Sonra kadın bana döndü, uzattığı elini sıktım, iki öpücük de bana... Ben ve karım şaşırdık, bizim Amerikalı bir kadınla tanışıklığımız olmamıştı. Amerikalı kadın, bize kocasını takdim etti. Karımla «Acaba bu kim?» gibilerden gözgöze geldik. Amerikalı kadın eşime dönüp «Beni tanımadın galiba hayatım, ben Binnaz! »dedi. Eşimin gözleri ışıldadı: «Kız Binnaz sen misin?»

Düğümü ben de çözdüm: Binnaz, altı ay önce bizden ayrılan çingene hizmetçi... Birden ayağı kesilmişti, hastalandı, öldü sandık. Benden iki haftalık alacağı vardı. Hayatta olsa mutlaka gelir, parasını isterdi.

Amerikalı bir süre önce Binnaz'ı yolda görmüş, onu çok beğenmiş, rüyalarının kadının bulmanın sevinci ile hemen bir yıldırım nikâhı kıydırıp evlenmişler. Binnaz iki aylık hamileymiş. Kocası bizim kentte görevliymiş, doğumunu yapmak için günü geldiğinde Amerikaya gidecekmiş. Amerikadan tıp çok ilerlemiş, tatlı canını her doktora teslim edemezmiş.

Binnaz'ın ablası, teyzesi, dayısının kızı da birer Amerikalı koca bulup evlenmişler. Binnazın çevresindeki fala bakan, maşa satan çoğu kadın da aynı şekilde evlenmişler. Amerikalı erkekler çok evcimen oluyormuş...

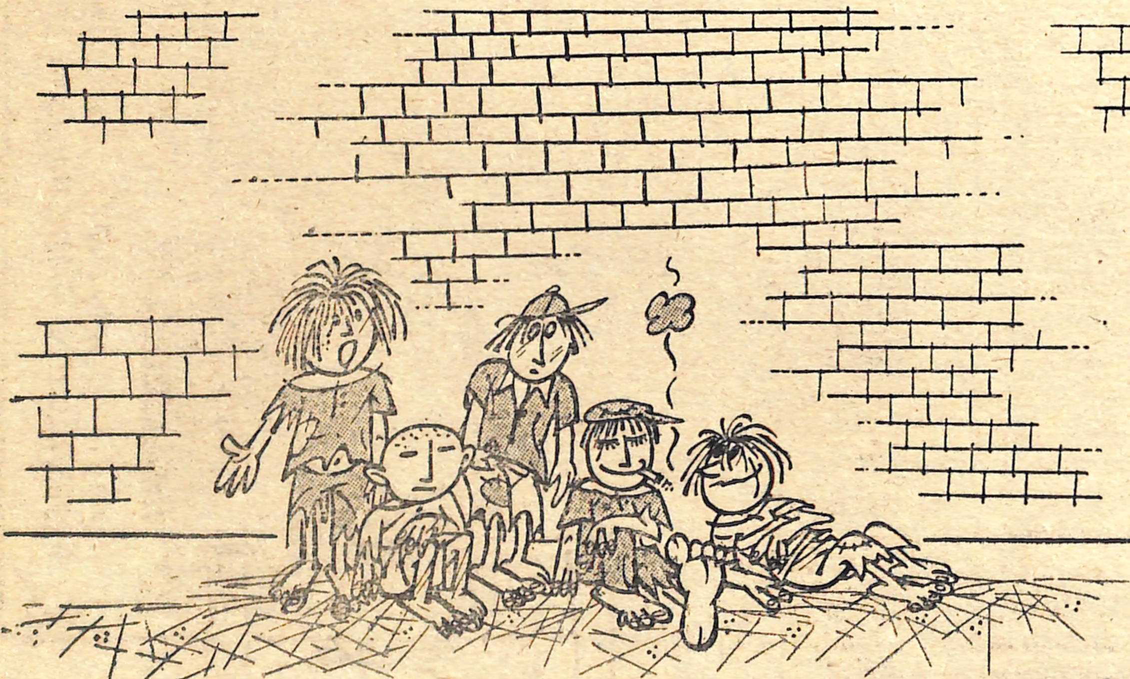
Meğer, bizim kentin çingeneleri Amerikalı çavuşlarla, subaylarla evlenmişler. Hizmetçi sıkıntısı bundan doğmuş.

Biz otobüse binerken, kapıcı, Amerikalı adam ve Binnaz apartmana giriyorlardı.

Ertesi gün telefon çaldı, cihazı alıp adımı söyledim, bir kadın sesi: «Hello hayatım, ben Binnab... Dün boş daireyi gezdik, tam aradığımız daireydi, fakat bizim üstümüzdeki dairede pis bir zenci Amerikalı oturuyormuş, o üstte, biz altta oturamazdık, küçük düşerdik, o nedenle kiralayamadık. Şimdilik oteldeyiz, canınız sıkıldıkça karını da al gel, viski içeriz darling...»

K. Doğan BÜKE

Bir yetkili, «çocuklarımızla ilgilenmeliyiz» dedi.

— Peki, Devlet baba bizimle neden ilgilenmiyor?...

Akbaba

Haftalık Siyasî Mizah Mecmuası

SAHİBİ :
Ergin Ortaç

Yazı işlerini fiilen idare eden :
Ergin Ortaç

Dizildiği ve basıldığı yer :
Akbaba Matbaası

İDARE YERİ :
Divanyolu Klodfarer Caddesi
No: 8 - 10, Daire: 3. İstanbul

Telefon : 22 18 11

İLÂN FİYATI : Kapak içi santimi 60 lira, iç sayfalar 65 lira.

Fiyatı : 250 kuruş.

ABONE FİYATLARI : Yurt içi yıllığı 125.— TL. Altı aylığı 62.50 TL. Yurt dışı yıllığı 250.— TL. Altı aylığı 125.— TL.

Dağıtım :
Hürriyet Gazete Dağıtımı A.Ş.

EN ÇOK KİMLERİN SAÇI DÖKÜLÜR

LOKANTAYA gider, bir karıştırma ve araştırma yaparsanız, saçı dökülenlerin başında aşçıların geldiğini görebilirsiniz. Bir dalgın aşçı yemeği ocağa koymuş... Koymuş ama, vaygazı açmağı unutmuş. Dalmış lafâ garsonlarla.. Hem de ne dalış. Ama aşçı da usta imiş ha! Her hangi bir yemeğin kaç dakikada, kaç saatte pişeceğini bilir, kendini ona göre ayarlarmış..

«Dalmış» dedik ya.. Aslında aşçı yemeğin kaç saatte pişeceğini biliyor. Bizim dememiz ocağın altını yakmadan lafâ dalması.. O, yemek pişiyor sanmakta, oysa yemek olduğu gibi duruyor. Yemek vakti gelmekte yemeğin pişmesi gerekmekte...

Bir hayli lak lakdan sonra aşçı gelmiş yemeğin başına.. Bakmış; Aaaa.. O da nesi? Olur şey değil.. Nasıl olur da pişmez bu yemek?. Durum anlaşılmış. Olan olmuş ama, aşçının da üzüntüden tüm saçları dökülmüş. Patron, aşçıyı dazlak görünce:

«Bu ne rezalet!» diye bağırmış «Defol, kovuyorum seni» demiş... Aşçı şaşkın bakarken... Patron devam etmiş... «Her gün bir kaç müşteri yemeklerden saç çıkarırdı... Alışmışlardı bu duruma... Peki, şimdi ne olacak?..»

Aşçı üzgün, cevap vermekten kaçınmış. Patron, «Müşteri garsonu çağırır, bu yemekten saç çıkmadı, derse.. ben ne yaparım... Müşteriye ne cevap veririm?» Galiba lokantalarda bu tip olaylar çokça oluyor ki, saçı dökülenlerin başında aşçılar geliyor!...

Araştırdık, soruşturduk.. Aşçılardan sonra saçı çokça dökülenler arasında politikacıları gördük. Bir kısmı seçim sonuçlarının verdiği üzüntü ile saçlarından olurken, bir kısmı da sandıktan çıkmanın, çıkarken biraz zorlanmanın sonucu saçlarından oluyorlarmış...

Bazı politikacıları da yurtdaş kurtarıcı, dert babası olarak gördüğünden, fazlaca baş vuruyormuş bu politikacılara. İşte bu yüzdendir ki.. Fazla sarsıntıdan, darbenin şiddetinden saçları dökülüyormuş. Bir de hasta politikacılar varmış... Elbette ki bu politikacıların saçları da hastalığın tahribatı sonucu dökülüyor olmalı.. Öyle bir hastalık ki... Tedavisi mümkünattan değilmiş. Bu hastalığa (koltuk hastalığı) deniyormuş halk dilinde.

Bu hastalığa yakalananlar, saçlarına gereken bakımı gösterecek zamanı bulamadıklarından dökülüyormuş saçları. Bütün gün, bütün gece, koltuğa ilân-ı aşk eylemekten, şiirler söyleyip, gazel atmaktan başka bir düşüncesi olmayan, böyle bakımsız bir başda saç durur mu?.

Ne var ki, böyle başlara da aslında pek gerekli değilmiş saç.. Hatta hiç gerekli değilmiş. Pırıl pırıl parlamalıymış böyle politikacıların başları!.. Öyle ya.. Seçmenlerine, Nurlu ufuklar! diye... Parlayan kafasından söz etmediği ne malum?.

Politikacılardan sonra saçları dökülen kişiler arasında berberleri sayabiliriz. Ancak, bunların saçlarının dökülmesi tamamen meslek icabı imiş... Bir berber, kendi kendini saç traşı yapamıyacağına göre, bir berbere gidip traş olması gerekiyormuş!... O berberi, traş olmak için başka bir berbere gittiğini gören müşterileri ne yaparmış?.. Peşine takılıp, «Sen dahi bu berberde traş olursun da, biz neden gelip sende traş olalım?» demezler miymiş... İşte onun için berberlerin saçları kendiliğinden dökülüyormuş..

Hattâ genç berberler, berber çırakları saçlarının bir an önce dökülmesi için (TELLİ BABA'ya gider.. Dualar okuyup, kurbanlar keserlermiş!...

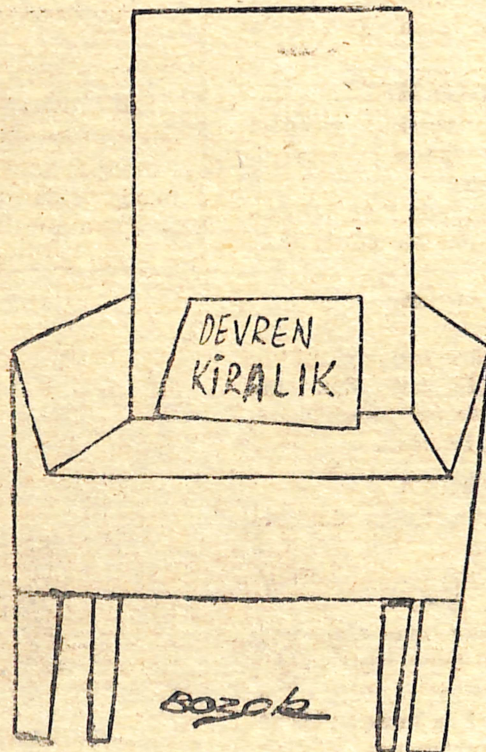
Biraz meslek, biraz da (TELLİ BABA) nın yüzü - suyu hürmetine saçları tel tel dökülürmüş. Böylece berberlikleri çok genç yaşda ilân etme onuruna erişirmiş. Bu bir nevi diploma demek oluyormuş sevgili okurlar.

Bundan sonra saçı dökülenler şapkacılar. Biraz kesin söyledik ama, hiç kuşkunuz olmasın. Bilirsiniz.. Şapka kullananların yüzde ellisi başında saç olmayanlardır. Bir şapkacı önce kendisi şapka giyme gereksinimi duyacaktır. Böyle olması gereklidir. Çünkü kendi başı mostradır. Şapka giymesi için de saçlarının dökülmesi gerekmez mi?.. «Hayır» demeyin sakın. Genellikle bu böyledir.

Bir şapkacıdan dinlemiştim.. Saçları fırça gibiymiş.. Ne yaptıysa, ne ettiyse saçları bir türlü dökülmüyormuş.. Aksine daha sert, daha gür çıkıyormuş saçları!... Böyle devam etmiş, gitmiş... Sonuç ne olmuş biliyor musunuz sevgili okurlar? İflâs! Yetenek ister doğuştan bazı işler.

Herkes her işi yapamaz ki.. Kiminin fiziği, kiminin tüzüğü uygun değildir o işi yapmasına. İşte şapkacılık yapacak kişinin de başı dazlaklığa yetenekli olacak!.. Kaldırın şapkacıların şapkalarını, bakın başlarına... Göreceksiniz ki, hemen hemen hepsi dazlaktır. Başında saç olan bir şapkacıdan kim şapka alır?.. Sadece şapka fiatlarını öğrenmek için o kişi dükkâna girer.. Şapkayı erbabından alır..

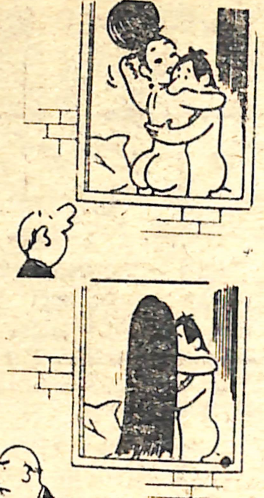

Yazısız

Yazısız

Yazısız

UYKUSU KAÇMIŞ!

Bir mösyö otele gitmişti. O gece hava çok soğuktu ve kalorifer de yanmamıştı. Ertesi sabah, oradan ayrılmak için hesabı istediğinde:

— Otelimizden memnun kalmadınız mı? diye otel sahibi sordu.

— Hayır, dedi müşteri. Odanın bir yerinden diğer yanına esen rüzgâr bardağın içine koyduğum dişlerimi öylesine titretiyorduki, onların çıkardığı sesten sabaha kadar uyuyamamak sinirlerimi altüst etti!

HATA!

Genç İngiliz kızı hamile kalmıştı. Evli olmadığından da, önemli bir problemdi başına gelen. Annesi sordu:

— Bu olay, sanırım Fransa seyahatinde başına geldi değil mi?

— Evet, diye cevap verdi kız. Bir Fransızca hatası sadece!.

EMANET

İskoçyalı karı kocanın arasındaki tartışma büyüdükçe, sonunda iş küfüre, tokata kadar döküldü. Hırsını yenemiyen kadın, masanın üstündeki şişeyi kaptığı gibi indirdi kocasının kafasına. Adam öldü, şişe kırıldı. Sonucu gören kadın:

— Eyvah, diye bağırdı. Ben ne yaptım? Şişe emanetti!.

«HAYATIM»!

Karı koca gece geç vakit sinemadan evlerine dönüyoryorlardı. Birden karşılarına elinde tabancalı bir hırsız çıktı:

— Ya paranı, ya canını, dedi adama.

Adam karısına dönerek:

— Marie, dedi, sen benim hayatımsın, hadi şu adamla git!.

MAHKEMEDE

Serseri Antoine yirminci kez savcı önüne getirilmişti. Savcı sordu:

— Durumunla ilgili, söyliyecek herhangi bir sözün var mı?

— Evet efendim.

— Nedir?

— Bu güne kadar yirmi kez ıslahım için getirildim, bunun hiç bir işe yaramadığını belirtmek isterim!.

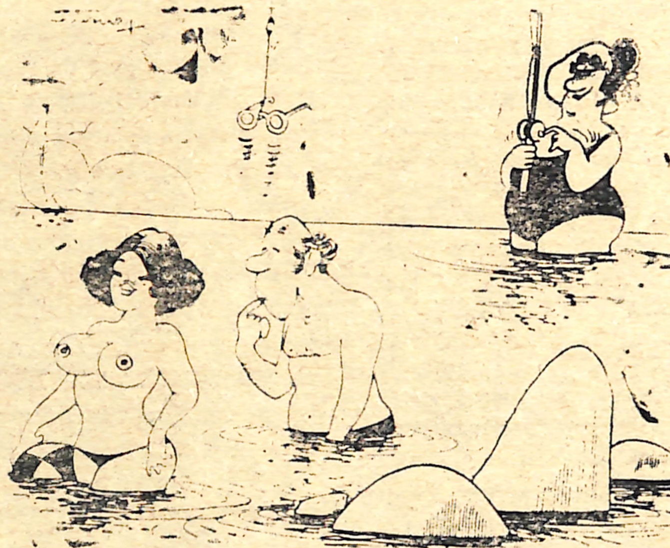
PAPAĞAN

Bir kadın, kuşçu dükkânına girerek:

— Bir papağan satın almak istiyorum, dedi.

— Buyrun bunu alın, hem Fransızca, hem İngilizce konuşur.

— Ama, ben konuşan bir papağan istemiyorum, dinliyen bir papağan istiyorum!.

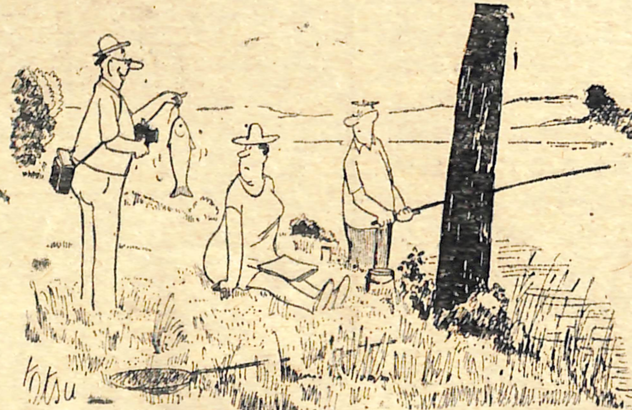

Yazısız

SERAP!..

Bir mösyö, arabasile Sahrayı geçiyordu. Bir benzin istasyonuna uğradı. Şu levha asılıydı istasyonda:

«Buradan arabanıza benzin almayı ihmal etmeyin. Zira bundan sonra görecek olduğunuz benzin istasyonları bir seraptan ibarettir!»

— Poz alın bakalım... Balığın mukavva olduğu fotoğrafta belli olmaz!...

YÜZÜK

İki genç kadın karşılaştılar. Birinin parmağında güzel bir yüzük vardı.

— Bunu kocan mı satın aldı sana? diye diğeri sordu.

— Tabii.

— Hangi neden yüzünden? Doğum günün mü, yoksa evlenme yıl dönümünüz mü?

— Hiç biri değil. Önemli bir kavga sonucu!

SARHOŞ

Bir sarhoş, yoldan geçmekte olan bir yolcuya:

— Pardon mösyö, bana karşı kaldırımı gösterir misiniz? diye sordu.

— Hay hay, işte dümdüz yürüyün orası.

— Alay mı ediyorsunuz benimle? Demin oradaydım, burasını gösterdiler!.

GÖL!

Bir adam, göl kenarında ağlıyordu. Bir ahbabı oradan geçerken:

— Neden ağlıyorsun? diye sordu.

— İlk karım burada boğulmuştu.

— Ağlamayı kesin canım, o öleli çok oldu...

— Evet ama, ikinci karım bu gölde banyo yapmak istemiyor!...

ŞANSLI!

Yeni evlenen delikanlı, karısını bir otele görürdü.

— Bir gece için, en güzel odalardan birini istiyorum, dedi görevliye.

Ve resepsiyondaki fişi doldururken, memur, genç kadına:

— Sz şanslısınız, diye fısıldadı, mösyö şimdiye kadar odaları sadece bir satliğine tutardı!.

düşünmeyin

ZİRAAT BANKASI

her yerde
her zaman

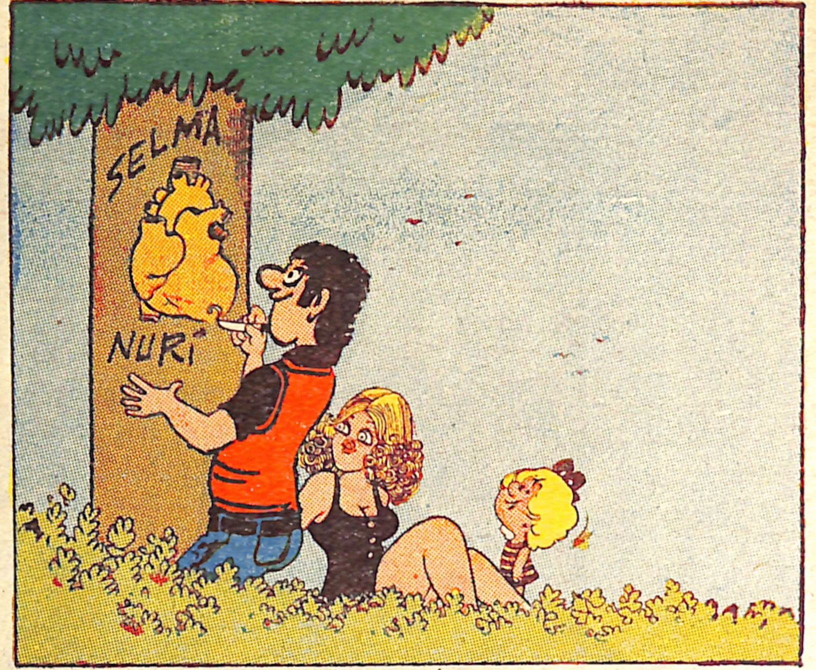
SİZLERLE

Ak — 179

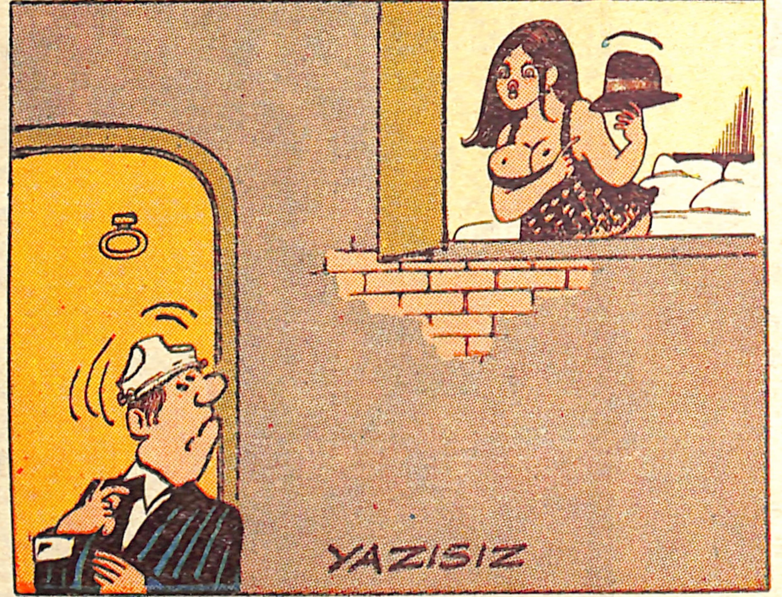
Akbaba

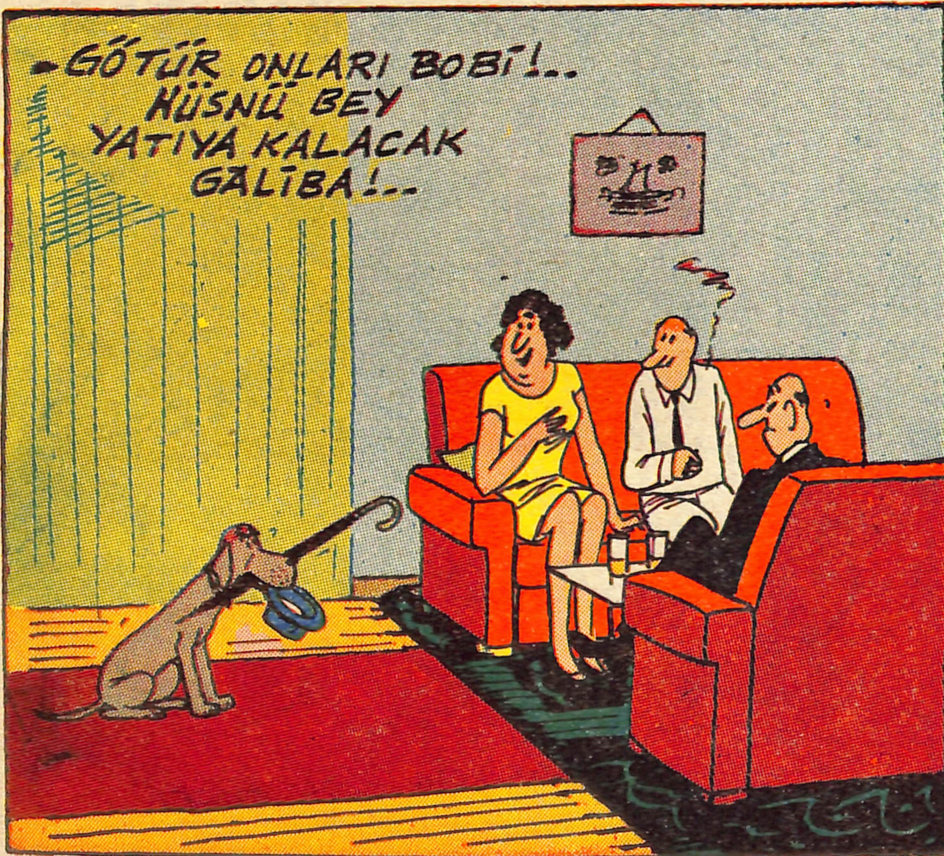
-BENİ BU ZEVKTEN NASIL MAHRUM EDERSİNİZ?.. ÜZDÜNÜZ BENİ!

-SEVGİLİN TIP ÖĞRENCİSİ GALİBA!..

YAZISIZ

-YAPMA SEVGİLİM UTANIYORUM!